I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (WE) NR 1005/2009

z dnia 16 września 2009 r.

w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [1],

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu [2],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową [3] zostało kilkakrotnie znacząco zmienione. Ze względu na konieczność dalszych zmian rozporządzenie to powinno zostać przekształcone w celu zachowania jego przejrzystości.

(2) Potwierdzono, że utrzymująca się emisja substancji zubożających warstwę ozonową wywołuje znaczące szkody w warstwie ozonowej. Istnieją jasne dowody na zmniejszenie zawartości substancji zubożających warstwę ozonową w atmosferze i obserwuje się pewne wczesne oznaki odbudowy ozonu w stratosferze. Niemniej jednak odbudowa warstwy ozonowej do poziomu stężeń sprzed 1980 r. nie nastąpi przed połową XXI wieku. Dlatego zwiększone promieniowanie UV-B wynikające ze zubożenia warstwy ozonowej nadal stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska. Jednocześnie większość tych substancji ma wysoki współczynnik globalnego ocieplenia i należy do czynników przyczyniających się do wzrostu temperatury na naszej planecie. Dlatego istnieje potrzeba podjęcia dalszych efektywnych środków mających na celu ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska przed niekorzystnym wpływem spowodowanym takimi emisjami oraz uniknięcie ryzyka dalszego opóźnienia odbudowy warstwy ozonowej.

(3) W świetle odpowiedzialności za środowisko oraz wymianę handlową Wspólnota, stosownie do decyzji Rady 88/540/EWG [4], stała się stroną Konwencji wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej oraz Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (zwanego dalej „Protokołem").

(4) Wiele substancji zubożających warstwę ozonową to gazy cieplarniane, ale nie są one kontrolowane na mocy Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu oraz protokołu z Kioto, przy założeniu, że Protokół spowoduje stopniowe wycofanie substancji zubożających warstwę ozonową. Mimo postępów poczynionych w ramach Protokołu, nadal należy zakończyć stopniowe wycofywanie substancji zubożających warstwę ozonową w Unii Europejskiej i na świecie, pamiętając przy tym, że w chwili obecnej wiele substancji alternatywnych dla substancji zubożających warstwę ozonową ma wysoki współczynnik globalnego ocieplenia. Należy zatem zmniejszyć do minimum i wyeliminować produkcję oraz stosowanie substancji zubożających warstwę ozonową wszędzie tam, gdzie dostępne są osiągalne z technicznego punktu widzenia alternatywy o niskim współczynniku globalnego ocieplenia.

---

[1] Dz.U. C 100 z 30.4.2009, s. 135.

[2] Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 27 lipca 2009 r.

[3] Dz.U. L 244 z 29.9.2000, s. 1.

[4] Dz.U. L 297 z 31.10.1988, s. 8.

(5) Dodatkowe środki w celu ochrony warstwy ozonowej zostały podjęte przez strony Protokołu, ostatnio podczas spotkania w Montrealu we wrześniu 2007 r. i w Ad-Dausze w listopadzie 2008 r. Konieczne jest podjęcie działania na poziomie wspólnotowym w celu spełnienia zobowiązań Wspólnoty wynikających z Protokołu, a w szczególności w celu wdrożenia przyspieszonego wycofywania wodorochlorofluorowęglowodorów, z należytym uwzględnieniem ryzyka wprowadzenia substancji alternatywnych o wysokim współczynniku globalnego ocieplenia.

(6) W następstwie zaniepokojenia wyrażonego w sprawozdaniu Zespołu ds. Oceny Naukowej z 2006 r., związanego z przyspieszonym wzrostem produkcji i zużycia wodorochlorofluorowęglowodorów w krajach rozwijających się, strony Protokołu przyjęły w 2007 r., na 19. Spotkaniu Stron, decyzję XIX/6 przewidującą plan przyspieszonego wycofywania wodorochlorofluorowęglowodorów. Zgodnie z tą decyzją data zaprzestania produkcji powinna zostać przeniesiona z przewidzianego 2025 r. na 2020 r.

(7) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2037/2000 od 2010 r. pierwotne wodorochlorofluorowęglowodory nie mogą być już stosowane do konserwacji lub serwisowania istniejących urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych. Aby zminimalizować ryzyko nielegalnego stosowania pierwotnych wodorochlorofluorowęglowodorów jako materiału poddanego recyklingowi lub zregenerowanego, do konserwacji lub serwisowania powinien być stosowany jedynie materiał zregenerowany lub poddany recyklingowi. Odsprzedaż wodorochlorofluorowęglowodorów poddanych recyklingowi powinna być zakazana, a wodorochlorofluorowęglowodory poddane recyklingowi powinny być stosowane wyłącznie, gdy zostały odzyskane z tego rodzaju urządzenia i tylko przez przedsiębiorstwo, które przeprowadziło lub zleciło odzysk. Ze względów dotyczących spójności wyłączenie to powinno mieć zastosowanie również do pomp cieplnych.

(8) W świetle szerokiej dostępności technologii i substancji alternatywnych umożliwiających zastępowanie substancji zubożających warstwę ozonową w niektórych przypadkach właściwe jest wprowadzenie surowszych środków kontroli niż przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 2037/2000 oraz surowszych niż zawarte w Protokole.

(9) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2037/2000 produkcja i wprowadzanie do obrotu chlorofluorowęglowodorów, innych całkowicie fluorowcowanych chlorofluorowęglowodorów, halonów, tetrachlorku węgla, 1,1,1-trichloroetanu, wodorobromofluorowęglowodorów, bromochlorometanu i bromku metylu zostały wyeliminowane, a wprowadzanie do obrotu tych substancji oraz produktów i urządzeń zawierających te substancje jest w związku z tym zakazane. Obecnie należy również stopniowo rozszerzyć zakaz stosowania tych substancji na konserwację lub serwisowanie tego rodzaju urządzeń.

(10) Nawet po całkowitym wyeliminowaniu substancji kontrolowanych Komisja powinna pozwolić, pod pewnymi warunkami, na ich stosowanie w drodze wyjątku do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych. Decyzja X/14 podjęta przez strony Protokołu ustanawia kryteria przyznawania wyłączeń na te zastosowania. Komisja powinna być uprawniona do określenia warunków dotyczących nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych. Aby uniknąć zwiększenia ilości substancji stosowanych do tych celów, producenci i importerzy nie powinni mieć możliwości znacznego zwiększenia ilości wprowadzanych do obrotu. Do niniejszego rozporządzenia należy włączyć przyjęte przez strony szczegółowe warunki dotyczące wprowadzania do obrotu substancji przeznaczonych do tych zastosowań, tak aby zapewnić ich przestrzeganie.

(11) Dostępność alternatyw dla bromku metylu uwidacznia się w bardziej znaczącej redukcji jego produkcji i zużycia niż określona w Protokole, a także w decyzji Komisji 2008/753/WE z dnia 18 września 2008 r. dotyczącej niewłączenia bromku metylu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję [1] i w dyrektywie 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych [2]. Wyłączenie umożliwiające stosowanie bromku metylu do zastosowań krytycznych powinno zostać całkowicie zniesione przy jednoczesnym tymczasowym dopuszczeniu możliwości przyznawania odstępstw w sytuacjach wyjątkowych w przypadku nieprzewidzianego gwałtownego rozprzestrzeniania się szkodników lub chorób, kiedy takie stosowanie w nagłych przypadkach należy dopuścić na mocy dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin [3] i dyrektywy 98/8/WE. W takich przypadkach należy przewidzieć środki mające na celu minimalizację emisji, takie jak stosowanie nieprzepuszczalnych folii w przypadku fumigacji gleby.

(12) W świetle rozporządzenia Komisji (WE) nr 2032/2003 z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych [4], w którym zakazano stosowania bromku metylu jako środka biobójczego od dnia 1 września 2006 r., a także decyzji 2008/753/WE, w której zakazano stosowania bromku metylu jako środka ochrony roślin od dnia 18 marca 2010 r., stosowanie bromku metylu do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką powinno być również zakazane najpóźniej od dnia 18 marca 2010 r.

[1] Dz.U. L 258 z 26.9.2008, s. 68.
[2] Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.
[3] Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1.
[4] Dz.U. L 307 z 24.11.2003, s. 1.

(13) Artykuł 2F ust. 7 Protokołu wymaga, aby strony podjęły starania zmierzające do zagwarantowania, że stosowanie wodorochlorofluorowęglowodorów ogranicza się do zastosowań, w których przypadku nie są dostępne substancje oraz technologie bardziej przyjazne środowisku. W świetle dostępności substancji alternatywnych oraz technologii zastępczych wprowadzanie do obrotu i stosowanie wodorochlorofluorowęglowodorów oraz produktów i urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory lub od nich uzależnionych może być w dalszym ciągu ograniczane. Decyzja VI/13 podjęta przez strony Protokołu stanowi, że ocena substancji alternatywnych dla wodorochlorofluorowęglowodorów powinna brać pod uwagę takie czynniki, jak: potencjał niszczenia ozonu, wydajność energetyczną, potencjalną łatwopalność, toksyczność, współczynnik ocieplenia globalnego oraz potencjalny wpływ na efektywne stosowanie oraz stopniowe wycofywanie chlorofluorowęglowodorów i halonów. Strony stwierdziły w tej decyzji, że kontrola wodorochlorofluorowęglowodorów wynikająca z Protokołu powinna być znacznie zaostrzona w celu ochrony warstwy ozonowej i odzwierciedlenia dostępności substancji alternatywnych.

(14) Środki kontroli odnoszące się do produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane powinny zostać rozszerzone na produkty i urządzenia uzależnione od tych substancji, tak aby zapobiec obchodzeniu ograniczeń nałożonych na mocy niniejszego rozporządzenia. Dzięki dodatkowemu uwzględnieniu produktów i urządzeń, których budowa, stosowanie lub właściwe działanie wymagają obecności substancji kontrolowanej, wyeliminowana zostaje potencjalna możliwość wprowadzenia do obrotu, przywozu lub wywozu produktów lub urządzeń, które nie zawierają w danej chwili substancji kontrolowanych, ale które musiałyby zostać ponownie napełnione w późniejszym terminie. Ponadto wyłączenia dotyczące produktów i urządzeń wyprodukowanych przed wejściem w życie środków kontroli powinny zostać zlikwidowane, ponieważ nie są one już istotne i mogą wiązać się z ryzykiem nielegalnego wprowadzania do obrotu lub handlu.

(15) Nie należy przywozić substancji kontrolowanych oraz produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych z państw niebędących stronami Protokołu. Ponadto wywóz produktów i urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory lub od nich uzależnionych po wejściu w życie zakazu stosowania tych produktów i urządzeń lub stosowania substancji kontrolowanych do ich konserwacji lub serwisowania we Wspólnocie powinien zostać zakazany w celu uniknięcia gromadzenia tych substancji w krajach, w których nie są dostępne odpowiednie instalacje do niszczenia.

(16) System licencji dotyczący substancji kontrolowanych obejmuje autoryzację wywozu substancji kontrolowanych w celu poprawy monitorowania i kontroli handlu substancjami zubożającymi warstwę ozonową oraz w celu umożliwienia wymiany informacji między stronami. Ten system licencji powinien zostać rozszerzony na produkty i urządzenia zawierające substancje kontrolowane lub od nich uzależnione.

(17) Aby poprawić monitorowanie i kontrolę handlu, licencjonowanie powinno obejmować nie tylko wprowadzanie towarów na obszar celny Wspólnoty w celu ich dopuszczenia do swobodnego obrotu we Wspólnocie, ale również wprowadzanie towarów w ramach innych procedur celnych lub ich przetwarzania lub stosowania pod kontrolą celną. Tranzyt przez obszar celny Wspólnoty, procedury czasowego składowania, składowania celnego i wolnego obszaru celnego powinny być nadal możliwe bez konieczności uzyskania licencji, tak aby uniknąć niepotrzebnych obciążeń dla podmiotów gospodarczych i organów celnych. Wysyłki na lub z terytorium państwa członkowskiego nienależącego do obszaru celnego Wspólnoty lub nieobjętego niniejszym rozporządzeniem, ale objętego Protokołem z racji jego ratyfikacji przez państwo członkowskie, nie powinny stwarzać niepotrzebnych obciążeń dla państw członkowskich w związku z wydawaniem licencji i sprawozdawczością, pod warunkiem spełnienia obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia i z Protokołu.

(18) Aby zapobiec nielegalnemu i niepożądanemu handlowi, przed wydaniem licencji na przywóz i na wywóz Komisja powinna mieć możliwość sprawdzenia u właściwego organu kraju trzeciego, którego to dotyczy, czy planowana transakcja spełniłaby wymogi obowiązujące w tym kraju.

(19) Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych [1], dyrektywa 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych [2] i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin [3] przewidują etykietowanie substancji sklasyfikowanych jako substancje zubożające warstwę ozonową i etykietowanie mieszanin zawierających takie substancje. Ponieważ substancje zubożające warstwę ozonową produkowane do zastosowań w charakterze substratów i czynników ułatwiających procesy chemiczne oraz do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych mogą być dopuszczane do swobodnego obrotu we Wspólnocie, należy je odróżniać od tych substancji produkowanych do innych zastosowań, tak aby uniknąć przekierowywania substancji kontrolowanych przeznaczonych jako substraty, czynniki ułatwiające procesy chemiczne lub substancje do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych do innych zastosowań kontrolowanych na mocy niniejszego rozporządzenia. Ponadto, aby poinformować użytkowników końcowych i ułatwić egzekwowanie niniejszego rozporządzenia, również produkty i urządzenia zawierające takie substancje lub od nich uzależnione powinny być w ten sposób etykietowane podczas serwisowania lub konserwacji.

(20) Aby ograniczyć uwalnianie substancji kontrolowanych do atmosfery, należy uwzględnić kwestię odzysku zużytych substancji kontrolowanych oraz zapobieganie wyciekom substancji kontrolowanych.

---

[1] Dz.U. 196 z 16.8.1967, s. 1.

[2] Dz.U. L 200 z 30.7.1999, s. 1.

[3] Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1.

(21) Protokół wymaga składania sprawozdań w zakresie handlu substancjami zubożającymi warstwę ozonową. Dlatego producenci, importerzy i eksporterzy substancji kontrolowanych powinni sporządzać roczne sprawozdania. Aby umożliwić Komisji usprawnienie procedur sprawozdawczych celem spełnienia zobowiązań wynikających z Protokołu i uniknięcia powielania działań w procesie sprawozdawczym, instalacje do niszczenia powinny również składać sprawozdania bezpośrednio do Komisji. Aby zapewnić przestrzeganie zobowiązań sprawozdawczych nałożonych na mocy Protokołu oraz aby poprawić ich praktyczne stosowanie, Komisja powinna być uprawniona do zmiany wymagań w zakresie sprawozdawczości dla państw członkowskich i przedsiębiorstw. Mając na względzie przewidywane opracowanie internetowych narzędzi sprawozdawczych, Komisja w stosownych przypadkach powinna opracować projekty środków mających na celu dostosowanie wymogów sprawozdawczych niezwłocznie po wprowadzeniu odpowiednich narzędzi sprawozdawczych.

(22) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ([1]) reguluje kwestię ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez państwa członkowskie, a rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ([2]) reguluje kwestię ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych przez Komisję, w szczególności w odniesieniu do wymogów dotyczących poufności i bezpieczeństwa przetwarzania danych, przekazywania danych osobowych z Komisji do państw członkowskich, legalności przetwarzania danych oraz praw podmiotów, których dotyczą informacje, dostępu do swoich danych osobowych i ich poprawiania.

(23) Celem zapewnienia zgodności z wszystkimi przepisami niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie powinny przeprowadzać kontrole przy zastosowaniu podejścia opartego na analizie ryzyka, skupiając się na tych działaniach, z którymi wiąże się najwyższe ryzyko nielegalnego handlu lub emisji substancji kontrolowanych. Zalecenie 2001/331/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. przewidujące minimalne kryteria kontroli środowiskowych w państwach członkowskich ([3]) powinno dostarczyć wytycznych w zakresie prowadzenia kontroli przez państwa członkowskie.

(24) Mając na względzie stałe wprowadzanie innowacji w sektorach objętych niniejszym rozporządzeniem, Komisja powinna regularnie dokonywać przeglądu niniejszego rozporządzenia i w stosownych przypadkach przedkładać wnioski, dotyczące zwłaszcza przewidywanych wyłączeń i odstępstw, kiedy dostępne staną się osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia alternatywy dla stosowania substancji kontrolowanych, aby dalej zwiększać ochronę warstwy ozonowej, a zarazem ograniczać emisje gazów cieplarnianych. Aby zapewnić zgodność z Protokołem, Komisja powinna być uprawniona do dostosowywania załączników do niniejszego rozporządzenia do decyzji podjętych przez strony, w szczególności do decyzji dotyczących zatwierdzonych metod niszczenia, warunków dopuszczania do obrotu substancji kontrolowanych do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych oraz procesów, w których substancje kontrolowane mogą być stosowane w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne.

(25) Należy przyjąć środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([4]).

(26) W szczególności Komisja powinna być uprawniona: do określania wzoru i treści etykiet dla substancji kontrolowanych produkowanych, wprowadzonych do obrotu lub stosowanych w charakterze substratów i czynników ułatwiających procesy chemiczne lub do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, do wprowadzania zmian do załącznika III dotyczącego procesów, w których substancje kontrolowane mogą być stosowane w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne; do zmian dotyczących maksymalnej ilości substancji kontrolowanych, które mogą być stosowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne lub emitowane w związku ze stosowaniem takich czynników; do zmian załącznika V dotyczącego warunków wprowadzania do obrotu i dalszego rozprowadzania substancji kontrolowanych do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych; do określenia mechanizmu przyznawania kwot substancji kontrolowanych do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych producentom i importerom; do wprowadzania zmian do załącznika VI; do przyjmowania zmian i ram czasowych wycofywania krytycznych zastosowań halonów; do zmiany wykazu elementów zawartych we wniosku o licencję; do przyjmowania dodatkowych środków w zakresie monitorowania handlu substancjami kontrolowanymi i nowymi substancjami oraz produktami i urządzeniami zawierającymi substancje kontrolowane lub od nich uzależnionymi; do przyjmowania zasad dotyczących dopuszczania do swobodnego obrotu we Wspólnocie produktów i urządzeń przywożonych z państw niebędących stronami Protokołu, wytworzonych przy zastosowaniu substancji kontrolowanych; do wprowadzania zmian w załączniku VII dotyczącym technik niszczenia; do sporządzenia wykazu produktów i urządzeń, w przypadku których odzysk substancji kontrolowanych lub ich niszczenie bez wcześniejszego odzysku należy uważać za osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, a zatem za obowiązkowe; do przyjmowania minimalnych wymogów w zakresie kwalifikacji personelu; do określenia wykazu technologii i praktyk, które przedsiębiorstwa powinny stosować w celu zapobiegania wszelkim wyciekom i emisjom substancji kontrolowanych i w celu ich minimalizowania; do włączania nowych substancji do załącznika II oraz do wprowadzania zmian do wymagań w zakresie sprawozdawczości dla państw członkowskich i przedsiębiorstw. Ponieważ środki te mają charakter ogólny i mają na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez uzupełnienie go o nowe elementy inne niż istotne, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.

([1]) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

([2]) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

([3]) Dz.U. L 118 z 27.4.2001, s. 41.

([4]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

(27) Dyrektywa 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów [1] i dyrektywa Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych [2] przewidują środki w zakresie przyjaznego środowisku usuwania i odzyskiwania odpadów oraz w zakresie kontroli odpadów niebezpiecznych. W związku z tym szczególną uwagę należy zwrócić na substancje zubożające warstwę ozonową w odpadach pochodzących z budownictwa i rozbiórki oraz w urządzeniach podlegających dyrektywie 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE) [3]. Zgodnie z Protokołem jedynie technologie zatwierdzone przez strony mogą być stosowane do celów niszczenia substancji kontrolowanych. Odnośne decyzje podjęte przez strony powinny zostać zatem włączone do niniejszego rozporządzenia w celu zapewnienia stosowania wyłącznie tych technologii, pod warunkiem że ich stosowanie jest zgodne z przepisami Wspólnoty i ustawodawstwem krajowym w sprawie odpadów.

(28) Należy ustanowić elastyczny mechanizm mający na celu wprowadzanie obowiązków sprawozdawczych w odniesieniu do substancji zidentyfikowanych jako zubożające warstwę ozonową, tak aby możliwa była ocena skali ich wpływu na środowisko, a także zapewniający nałożenie środków kontroli na te nowe substancje, które zostały zidentyfikowane jako posiadające znaczny potencjał niszczenia ozonu. W tym kontekście należy zwrócić szczególną uwagę na rolę substancji bardzo nietrwałych, uwzględniając w szczególności ocenę stanu warstwy ozonowej przeprowadzoną przez UNEP/WMO w 2006 r., z której wynika, że potencjał niszczenia ozonu tych substancji jest większy, niż wcześniej sądzono.

(29) Państwa członkowskie powinny przyjąć przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić wdrożenie tych przepisów. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

(30) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, to jest zapewnienie realizacji zobowiązań Wspólnoty jako strony Protokołu oraz zajęcie się transgranicznym problemem środowiskowym o skutkach globalnych, poprzez unormowanie handlu substancjami zubożającymi warstwę ozonową i produktami i urządzeniami zawierającymi te substancje lub od nich uzależnionymi we Wspólnocie i z państwami trzecimi, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie działające indywidualnie, i w związku z tym możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące produkcji, przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu, stosowania, odzysku, recyklingu, regeneracji i niszczenia substancji zubożających warstwę ozonową, przepisy dotyczące przekazywania informacji o tych substancjach oraz przepisy dotyczące przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu i stosowania produktów i urządzeń zawierających wymienione substancje lub od nich uzależnionych.

Artykuł 2

Zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do substancji kontrolowanych, nowych substancji oraz produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia:

1) „Protokół” oznacza Protokół montrealski z 1987 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, wraz z ostatnimi zmianami i poprawkami;

2) „strona” oznacza każdą stronę Protokołu;

3) „państwo niebędące stroną Protokołu” oznacza, w odniesieniu do określonej substancji kontrolowanej, państwo lub regionalną organizację integracji gospodarczej, które nie wyraziły zgody na związanie się postanowieniami Protokołu odnoszącymi się do tej substancji;

4) „substancje kontrolowane” oznaczają substancje wymienione w załączniku I, w tym ich izomery, występujące samodzielnie lub w mieszaninie, zarówno pierwotne, jak i odzyskane, poddane recyklingowi lub zregenerowane;

5) „chlorofluorowęglowodory” oznaczają substancje kontrolowane wymienione w grupie I w załączniku I, w tym ich izomery;

6) „halony” oznaczają substancje kontrolowane wymienione w grupie III w załączniku I, w tym ich izomery;

7) „tetrachlorek węgla” oznacza substancję kontrolowaną wymienioną w grupie IV w załączniku I;

8) „bromek metylu” oznacza substancję kontrolowaną wymienioną w grupie VI w załączniku I;

9) „wodorochlorofluorowęglowodory” oznaczają substancje kontrolowane wymienione w grupie VIII w załączniku I, w tym ich izomery;

[1] Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 9. Dyrektywa uchylona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów, uchylającą niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3) ze skutkiem od dnia 12 grudnia 2010 r.

[2] Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 20.

[3] Dz.U. L 37 z 13.2.2003, s. 24.

10) „nowe substancje" oznaczają substancje wymienione w załączniku II, występujące samodzielnie lub w mieszaninach, zarówno pierwotne, jak i odzyskane, poddane recyklingowi lub zregenerowane;

11) „substrat" oznacza substancję kontrolowaną lub nową substancję, przechodzącą chemiczną transformację w procesie, w którym ulega ona całkowitemu przekształceniu ze stanu pierwotnego, i której emisje są nieznaczne;

12) „czynniki ułatwiające procesy chemiczne" oznaczają substancje kontrolowane stosowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne w zastosowaniach wymienionych w załączniku III;

13) „producent" oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną produkującą substancje kontrolowane lub nowe substancje we Wspólnocie;

14) „produkcja" oznacza ilość wyprodukowanych substancji kontrolowanych lub nowych substancji, w tym ilość wyprodukowaną w sposób zamierzony lub niezamierzony jako produkt uboczny, chyba że ten produkt uboczny poddano zniszczeniu w ramach procesu wytwórczego lub zgodnie z udokumentowaną procedurą zapewniającą zgodność z niniejszym rozporządzeniem i ze wspólnotowymi i krajowymi przepisami dotyczącymi odpadów; produkcja nie obejmuje ilości substancji odzyskanych, poddanych recyklingowi lub zregenerowanych, ani nieznacznych ilości, które w nieunikniony sposób znajdują się w produktach w ilościach śladowych lub są emitowane podczas procesu wytwórczego;

15) „potencjał niszczenia ozonu" lub „ODP" oznacza liczbę wymienioną w załączniku I i II, określającą potencjalny wpływ każdej substancji kontrolowanej lub nowej substancji na warstwę ozonową;

16) „obliczony poziom" oznacza ilość ustaloną przez pomnożenie ilości każdej substancji kontrolowanej przez jej potencjał niszczenia ozonu, a następnie zsumowanie końcowych wyników, oddzielnie dla każdej grupy substancji kontrolowanych wymienionych w załączniku I;

17) „racjonalizacja przemysłowa" oznacza transfer całości lub części obliczonego poziomu produkcji, zarówno między stronami, jak i w państwie członkowskim, od jednego producenta do drugiego, w celu optymalizacji efektywności gospodarczej lub w odpowiedzi na przewidziane niedobory w podaży wynikające z zamykania zakładów;

18) „przywóz" oznacza wprowadzenie substancji, produktów i urządzeń objętych niniejszym rozporządzeniem na obszar celny Wspólnoty, jeżeli obszar ten jest objęty Protokołem w wyniku jego ratyfikacji przez państwo członkowskie i zastosowanie ma niniejsze rozporządzenie;

19) „wywóz" oznacza wyprowadzenie z obszaru celnego Wspólnoty – jeżeli obszar ten jest objęty Protokołem w wyniku jego ratyfikacji przez państwo członkowskie i niniejszym rozporządzeniem – substancji, produktów i urządzeń objętych niniejszym rozporządzeniem, mających status towarów wspólnotowych, lub powrotny wywóz substancji, produktów i urządzeń objętych niniejszym rozporządzeniem, mających charakter towarów niewspólnotowych;

20) „wprowadzanie do obrotu" oznacza dostarczanie lub udostępnianie osobom trzecim we Wspólnocie, za opłatą lub nieodpłatnie, i obejmuje dopuszczenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 450/2008; w przypadku produktów i urządzeń będących częścią składową nieruchomości lub częścią składową środków transportu odnosi się to tylko do pierwszego dostarczenia lub udostępnienia w obrębie Wspólnoty;

21) „stosowanie" oznacza wykorzystywanie substancji kontrolowanych lub nowych substancji do produkcji, konserwacji lub serwisowania, w tym do ponownego napełniania produktów i urządzeń lub do innych procesów;

22) „pompa ciepła" oznacza urządzenie lub instalację, która pochłania ciepło w niskiej temperaturze z powietrza, wody lub ziemi i wydziela ciepło;

23) „odzysk" oznacza zbiórkę i magazynowanie substancji kontrolowanych z produktów i urządzeń lub zbiorników, w trakcie konserwacji lub serwisowania albo przed usunięciem;

24) „recykling" oznacza ponowne użycie odzyskanej substancji kontrolowanej po wstępnym oczyszczeniu;

25) „regeneracja" oznacza powtórne przetworzenie odzyskanej substancji kontrolowanej w celu uzyskania właściwości odpowiadających właściwościom substancji pierwotnej, z uwzględnieniem zamierzonego zastosowania;

26) „przedsiębiorstwo" oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która:

   a) produkuje, odzyskuje, poddaje recyklingowi, regeneruje, stosuje lub niszczy substancje kontrolowane lub nowe substancje;

   b) przywozi takie substancje;

   c) wywozi takie substancje;

   d) wprowadza takie substancje do obrotu; lub

   e) obsługuje urządzenia chłodnicze lub klimatyzacyjne, pompy ciepła lub systemy ochrony przeciwpożarowej zawierające substancje kontrolowane;

27) „zastosowania do celów kwarantanny" oznaczają zabiegi w celu zapobieżenia wprowadzeniu, ustanowieniu lub rozprzestrzenianiu się szkodników kwarantannowych (w tym chorób) lub w celu zapewnienia ich urzędowego zwalczania, jeżeli:

   — urzędowe zwalczanie przeprowadza lub zezwolenie na nie wydaje krajowy organ ds. roślin, zwierząt, ochrony środowiska lub zdrowia,

   — szkodniki kwarantannowe to szkodniki, które potencjalnie mogą wystąpić w znacznym zakresie na obszarach nimi zagrożonych, lecz jeszcze na nich nie występują, lub występują na nich, lecz nie są szeroko rozpowszechnione i są urzędowo zwalczane;

28) „zastosowania przed wysyłką" oznaczają zabiegi inne niż do celów kwarantanny, stosowane w ciągu 21 dni poprzedzających wywóz celem spełnienia urzędowych wymagań kraju przywozu lub obowiązujących urzędowych wymagań kraju wywozu; urzędowe wymagania to wymagania, które nakłada lub zezwolenie na nie wydaje krajowy organ ds. roślin, zwierząt, ochrony środowiska, zdrowia lub przechowywania produktów;

29) „produkty i urządzenia uzależnione od substancji kontrolowanych" oznaczają produkty i urządzenia, które nie funkcjonują bez substancji kontrolowanych, z wyłączeniem produktów i urządzeń wykorzystywanych do produkcji, przetwarzania, odzyskiwania, recyklingu, regeneracji lub niszczenia substancji kontrolowanych;

30) „substancje pierwotne" oznaczają substancje, które nie były wcześniej stosowane;

31) „produkty i urządzenia" oznaczają wszystkie produkty i urządzenia oprócz pojemników stosowanych do transportu lub przechowywania substancji kontrolowanych.

ROZDZIAŁ II

ZAKAZY

Artykuł 4

Produkcja substancji kontrolowanych

Zakazuje się produkcji substancji kontrolowanych.

Artykuł 5

Wprowadzanie do obrotu i stosowanie substancji kontrolowanych

1. Zakazuje się wprowadzania do obrotu i stosowania substancji kontrolowanych.

2. Nie wprowadza się do obrotu substancji kontrolowanych w pojemnikach nienadających się do ponownego napełnienia, z wyjątkiem substancji do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, o których mowa w art. 10 i art. 11 ust. 2.

3. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do substancji kontrolowanych w produktach i urządzeniach.

Artykuł 6

Wprowadzanie do obrotu produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych

1. Zakazuje się wprowadzania do obrotu produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych, z wyjątkiem tych produktów i urządzeń, w odniesieniu do których stosowanie odpowiedniej substancji kontrolowanej jest autoryzowane zgodnie z art. 10, art. 11 ust. 2 lub art. 13 lub zostało autoryzowane na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000.

2. Z wyjątkiem zastosowań, o których mowa w art. 13 ust. 1, systemy ochrony przeciwpożarowej i gaśnice zawierające halony są zakazane i demontowane.

ROZDZIAŁ III

WYŁĄCZENIA I ODSTĘPSTWA

Artykuł 7

Produkcja, wprowadzanie do obrotu i stosowanie substancji kontrolowanych w charakterze substratów

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 4 i 5, substancje kontrolowane mogą być produkowane, wprowadzane do obrotu i stosowane w charakterze substratów.

2. Substancje kontrolowane wyprodukowane lub wprowadzone do obrotu jako substraty mogą być stosowane jedynie do tego celu. Począwszy od dnia 1 lipca 2010 r., na etykiecie pojemników zawierających takie substancje znajduje się czytelne oznaczenie, że substancja może być stosowana jedynie w charakterze substratu. Jeżeli substancje takie podlegają wymogowi etykietowania zgodnie z dyrektywą 67/548/EWG, dyrektywą 1999/45/WE lub rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, oznaczenie takie stanowi element etykiety, o której mowa w tych dyrektywach, lub części przeznaczonej na informacje uzupełniające na etykiecie, o której mowa w art. 25 ust. 3 tego rozporządzenia.

Komisja może określić formę i treść stosowanej etykiety. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 8

Produkcja, wprowadzanie do obrotu i stosowanie substancji kontrolowanych w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 4 i 5, substancje kontrolowane mogą być produkowane, wprowadzane do obrotu i stosowane w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne.

2. Substancje kontrolowane można stosować w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne jedynie w instalacjach istniejących w dniu 1 września 1997 r. oraz z których emisja jest nieznaczna.

3. Substancje kontrolowane wyprodukowane lub wprowadzone do obrotu jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne mogą być stosowane jedynie do tego celu. Począwszy od dnia 1 lipca 2010 r., na etykiecie pojemników zawierających takie substancje znajduje się czytelne oznaczenie, że substancja może być stosowana jedynie w charakterze czynnika ułatwiającego procesy chemiczne. Jeżeli substancje takie podlegają wymogowi etykietowania zgodnie z dyrektywą 67/548/EWG, dyrektywą 1999/45/WE lub rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, oznaczenie takie stanowi element etykiety, o której mowa w tych dyrektywach, lub części przeznaczonej na informacje uzupełniające na etykiecie, o której mowa w art. 25 ust. 3 tego rozporządzenia.

Komisja może określić formę i treść stosowanej etykiety. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

4. W stosownych przypadkach Komisja, zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2, ustala wykaz przedsiębiorstw, w których można stosować substancje kontrolowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne, ustanawiając ich maksymalne ilości, które można stosować do uzupełniania instalacji lub wykorzystywania jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne oraz poziomy emisji dla każdego z odnośnych przedsiębiorstw.

Maksymalna ilość substancji kontrolowanych, jaka może być użyta w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne we Wspólnocie, nie przekracza 1 083 ton metrycznych rocznie.

Maksymalna ilość substancji kontrolowanych, jaka może zostać wyemitowana przy stosowaniu czynnika ułatwiającego procesy chemiczne we Wspólnocie, nie przekracza 17 ton metrycznych rocznie.

5. W stosownych przypadkach, w świetle nowych informacji lub postępu technicznego, lub decyzji podjętych przez strony, Komisja wprowadza:

a) zmiany w załączniku III;

b) zmiany dotyczące maksymalnej ilości substancji kontrolowanych, które mogą być stosowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne lub emitowane w związku ze stosowaniem takich czynników, o których mowa w ust. 4 akapit drugi i trzeci.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 9

Wprowadzanie do obrotu substancji kontrolowanych przeznaczonych do zniszczenia lub regeneracji oraz przeznaczonych do zniszczenia produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub uzależnionych od nich

W drodze odstępstwa od art. 5 i 6, substancje kontrolowane oraz produkty i urządzenia zawierające substancje kontrolowane lub uzależnione od nich mogą być wprowadzane do obrotu w celu zniszczenia w obrębie Wspólnoty zgodnie z wymogami dotyczącymi niszczenia, o których mowa w art. 22 ust. 1. Substancje kontrolowane mogą również być wprowadzane do obrotu w celu regeneracji w obrębie Wspólnoty.

Artykuł 10

Nieodzowne zastosowania laboratoryjne i analityczne substancji kontrolowanych innych niż wodorochlorofluorowęglowodory

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 4 i 5, substancje kontrolowane inne niż wodorochlorofluorowęglowodory mogą być produkowane, wprowadzane do obrotu i stosowane do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych pod warunkiem dokonania rejestracji i uzyskania licencji zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W stosownych przypadkach Komisja, zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2, określa nieodzowne zastosowania laboratoryjne i analityczne, dla których produkcja oraz przywóz substancji kontrolowanych innych niż wodorochlorofluorowęglowodory mogą być we Wspólnocie dozwolone, odnośne ilości, okres obowiązywania wyłączenia oraz tych użytkowników, którzy mogą skorzystać z tych nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych.

3. Substancje kontrolowane wyprodukowane lub wprowadzone do obrotu do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych mogą być stosowane jedynie do tego celu. Począwszy od dnia 1 lipca 2010 r., na etykiecie pojemników zawierających takie substancje znajduje się czytelne oznaczenie, że substancje te mogą być stosowane jedynie do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych. Jeżeli substancje takie podlegają wymogowi etykietowania zgodnie z dyrektywą 67/548/EWG, dyrektywą 1999/45/WE lub rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, oznaczenie takie stanowi element etykiety, o której mowa w tych dyrektywach, lub części przeznaczonej na informacje uzupełniające na etykiecie, o której mowa w art. 25 ust. 3 tego rozporządzenia.

Komisja może określić formę i treść stosowanej etykiety. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Substancje kontrolowane, o których mowa w akapicie pierwszym, są wprowadzane do obrotu i dalej rozprowadzane na warunkach określonych w załączniku V. Komisja może wprowadzić zmiany do tego załącznika. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

4. Każde przedsiębiorstwo stosujące substancje kontrolowane inne niż wodorochlorofluorowęglowodory do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych dokonuje rejestracji w Komisji, wskazując stosowane substancje, cel, szacowane zużycie roczne i dostawców tych substancji, oraz dokonuje aktualizacji tych informacji w razie wystąpienia zmian.

5. W terminie określonym w zawiadomieniu wydanym przez Komisję producenci i importerzy zaopatrujący przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 4, lub stosujący substancje kontrolowane do własnych celów deklarują Komisji przewidywane zapotrzebowanie na okres określony w zawiadomieniu, podając rodzaj i ilości potrzebnych substancji kontrolowanych.

6. Komisja wydaje licencje producentom i importerom substancji kontrolowanych innych niż wodorochlorofluorowęglowodory, produkowanych lub przywożonych do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych lub analitycznych, oraz powiadamia ich o rodzaju zastosowań, na które mają autoryzację, oraz o substancjach i ich ilości, które mogą wprowadzać do obrotu lub stosować do celów własnych. Całkowita ilość, na którą rocznie wydaje się poszczególnym producentom i importerom pozwolenia, nie przekracza 130 % rocznej średniej obliczonego poziomu substancji kontrolowanych, na które dani producenci lub importerzy otrzymali pozwolenie dotyczące nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych w latach 2007–2009.

Całkowita ilość substancji, autoryzowana rocznie w ramach licencji, w tym licencje na wodorochlorofluorowęglowodory zgodnie z art. 11 ust. 2, nie przekracza 110 ton ODP. Pozostałe ilości mogą zostać przyznane producentom i importerom, którzy nie wprowadzili do obrotu ani nie stosowali substancji kontrolowanych do celów własnych do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych w latach 2007–2009.

Komisja określa mechanizm przyznawania kwot producentom i importerom. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

7. Producent może zostać autoryzowany przez właściwy organ państwa członkowskiego, na którego terenie zlokalizowana jest produkcja prowadzona przez danego producenta, do produkcji substancji kontrolowanych określonych w ust. l w celu realizacji zamówień objętych licencją zgodnie z ust. 6.

Właściwy organ państwa członkowskiego powiadamia Komisję z wyprzedzeniem o zamiarze wydania takiej autoryzacji.

8. W zakresie dozwolonym na podstawie Protokołu właściwy organ państwa członkowskiego, na którego terenie znajduje się produkcja, może zezwolić danemu producentowi na przekroczenie obliczonych poziomów produkcji ustanowionych w ust. 6 w celu zaspokojenia wszystkich potrzeb stron dotyczących nieodzownych zastosowań do celów laboratoryjnych i analitycznych, na wniosek stron.

Właściwy organ państwa członkowskiego powiadamia Komisję z wyprzedzeniem o zamiarze wydania takiego zezwolenia.

Artykuł 11

Produkcja, wprowadzanie do obrotu i stosowanie wodorochlorofluorowęglowodorów oraz wprowadzanie do obrotu produktów i urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory lub od nich uzależnionych

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 4, wodorochlorofluorowęglowodory mogą być produkowane pod warunkiem, że każdy producent zapewni spełnienie następujących wymogów:

a) obliczony poziom jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. oraz w każdym następnym okresie dwunastomiesięcznym do dnia 31 grudnia 2013 r. nie przekracza 35 % obliczonego poziomu jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów w 1997 r.;

b) obliczony poziom jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. oraz w każdym następnym okresie dwunastomiesięcznym do dnia 31 grudnia 2016 r. nie przekracza 14 % obliczonego poziomu jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów w 1997 r.;

c) obliczony poziom jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. oraz w każdym następnym okresie dwunastomiesięcznym do dnia 31 grudnia 2019 r. nie przekracza 7 % obliczonego poziomu jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodorów w 1997 r.;

d) nie produkuje żadnych wodorochlorofluorowęglowodorów po dniu 31 grudnia 2019 r.

2. W drodze odstępstwa od przepisów art. 4 i art. 5 ust. 1, wodorochlorofluorowęglowodory mogą być produkowane, wprowadzane do obrotu i stosowane do celów laboratoryjnych i analitycznych.

Artykuł 10 ust. 3 do 7 stosuje się odpowiednio.

3. W drodze odstępstwa od przepisów art. 5, do dnia 31 grudnia 2014 r. zregenerowane wodorochlorofluorowęglowodory mogą być wprowadzane do obrotu i stosowane do celów konserwacji lub serwisowania istniejących urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych oraz pomp ciepła, pod warunkiem że na etykiecie pojemnika znajduje się oznaczenie, że substancja została zregenerowana, oraz informacje o numerze szarży oraz nazwie i adresie instalacji, w której dokonano regeneracji.

4. Do dnia 31 grudnia 2014 r. wodorochlorofluorowęglowodory poddane recyklingowi mogą być stosowane do celów konserwacji lub serwisowania istniejących urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych oraz pomp ciepła, pod warunkiem że zostały one odzyskane z takich urządzeń, i mogą być stosowane wyłącznie przez przedsiębiorstwo, które dokonało odzysku w ramach konserwacji lub serwisowania lub na zlecenie którego dokonano odzysku w ramach konserwacji lub serwisowania.

5. W drodze odstępstwa od art. 5, do dnia 31 grudnia 2019 r. wodorochlorofluorowęglowodory mogą być wprowadzane do obrotu w celu przepakowania, a następnie wywozu. Każde przedsiębiorstwo dokonujące przepakowania, a następnie wywozu wodorochlorofluorowęglowodorów dokonuje rejestracji w Komisji, wskazując przedmiotowe kontrolowane substancje, szacowane roczne zapotrzebowanie i dostawców tych substancji, oraz dokonuje aktualizacji tych informacji w razie wystąpienia zmian.

6. W przypadku stosowania wodorochlorofluorowęglowodorów zregenerowanych lub poddanych recyklingowi do celów konserwacji lub serwisowania na etykiecie urządzenia chłodniczego, klimatyzacyjnego oraz pompy ciepła, których to dotyczy, wskazuje się rodzaj substancji, jej ilość znajdującą się w urządzeniu oraz elementy etykiety ustanowione w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 w odniesieniu do substancji lub mieszanin sklasyfikowanych jako stwarzające zagrożenie dla warstwy ozonowej.

7. Przedsiębiorstwa obsługujące urządzenia, o których mowa w ust. 4, zawierające czynnik chłodniczy w ilości co najmniej 3 kg, prowadzą rejestr ilości i rodzaju substancji odzyskanej i dodanej, a także danych identyfikacyjnych przedsiębiorstwa lub technika, który dokonał konserwacji lub serwisowania.

Przedsiębiorstwa stosujące wodorochlorofluorowęglowodory zregenerowane lub poddane recyklingowi do celów konserwacji lub serwisowania prowadzą rejestr przedsiębiorstw, które dostarczyły wodorochlorofluorowęglowodory zregenerowane, i źródeł wodorochlorofluorowęglowodorów poddanych recyklingowi.

8. W drodze odstępstwa od przepisów art. 5 i 6, na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego oraz zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2, Komisja może przyznać ograniczone czasowo wyłączenie, zezwalające na stosowanie oraz wprowadzanie do obrotu wodorochlorofluorowęglowodorów i produktów oraz urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory lub od nich uzależnionych w przypadku gdy wykazano, że – dla szczególnego zastosowania – nie są dostępne lub nie mogą być zastosowane technicznie i ekonomicznie osiągalne substancje lub technologie alternatywne.

Wyłączenie to nie może zostać przyznane na okres wykraczający poza dzień 31 grudnia 2019 r.

Artykuł 12

Zastosowania bromku metylu do celów kwarantanny i przed wysyłką oraz w nagłych przypadkach

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 5 ust. 1, bromek metylu może być wprowadzany do obrotu i stosowany do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką do zabiegów w odniesieniu do towarów przeznaczonych na wywóz do dnia 18 marca 2010 r., pod warunkiem że wprowadzanie do obrotu i stosowanie bromku metylu dopuszczają odpowiednio przepisy krajowe zgodnie z dyrektywą 91/414/EWG i dyrektywą 98/8/WE.

Bromek metylu może być stosowany jedynie w miejscach autoryzowanych przez właściwy organ danego państwa członkowskiego i, jeżeli jest to osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, pod warunkiem że co najmniej 80 % bromku metylu uwolnionego z przesyłki jest odzyskiwane.

2. Obliczony poziom bromku metylu wprowadzonego do obrotu lub zastosowanego do celów własnych przez przedsiębiorstwa w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 18 marca 2010 r. nie przekracza 45 ton ODP.

Każde przedsiębiorstwo zapewnia, że obliczony poziom bromku metylu wprowadzanego przez niego do obrotu lub stosowanego do własnych celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką nie przekracza 21 % średniego obliczonego poziomu bromku metylu wprowadzonego przez niego do obrotu lub zastosowanego do własnych celów kwarantanny i przed wysyłką w latach 2005–2008.

3. W nagłych przypadkach wywołanych przez nieprzewidziane gwałtowne rozprzestrzenianie się szczególnych szkodników lub chorób Komisja może autoryzować czasową produkcję, wprowadzanie do obrotu i stosowanie bromku metylu, na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego, pod warunkiem że wprowadzanie do obrotu i stosowanie bromku metylu dopuszczają odpowiednio dyrektywa 91/414/EWG i dyrektywa 98/8/WE.

Taka autoryzacja obejmuje okres nie dłuższy niż 120 dni oraz ilość substancji nieprzekraczającą 20 ton metrycznych i określa środki, które należy podjąć celem ograniczenia emisji podczas stosowania.

Artykuł 13

Krytyczne zastosowania halonów i demontaż urządzeń zawierających halony

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 5 ust. 1, halony mogą być wprowadzane do obrotu i stosowane do zastosowań krytycznych określonych w załączniku VI. Halony mogą być wprowadzane do obrotu wyłącznie przez przedsiębiorstwa, które uzyskały autoryzację właściwego organu danego państwa członkowskiego na przechowanie halonów przeznaczonych do zastosowań krytycznych.

2. W stosownych przypadkach Komisja dokonuje przeglądu załącznika VI oraz przyjmuje zmiany i ramy czasowe na ich wycofanie z zastosowań krytycznych poprzez określenie dat granicznych dla nowych zastosowań i dat końcowych dla istniejących zastosowań, z uwzględnieniem dostępności substancji alternatywnych lub technologii osiągalnych z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia oraz akceptowanych ze względu na ochronę środowiska i zdrowia.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

3. Systemy ochrony przeciwpożarowej i gaśnice zawierające halony używane do zastosowań, o których mowa w ust. 1, demontuje się przed upływem dat końcowych, które zostaną określone w załączniku VI.

4. Komisja może, na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego oraz zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 25 ust. 2, przyznać odstępstwa od dat granicznych dla nowych zastosowań i dat końcowych dla istniejących zastosowań, pod warunkiem że daty te zostały określone w załączniku VI zgodnie z ust. 2, w szczególnych przypadkach, w których wykazano, że brak jest dostępnych substancji alternatywnych osiągalnych z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia.

Artykuł 14

Przekazanie praw i racjonalizacja przemysłowa

1. Każdy producent lub importer uprawniony do wprowadzania substancji kontrolowanych do obrotu lub stosowania ich do celów własnych może przenieść swoje prawo do całkowitej ilości danej grupy substancji lub jej części, ustalonej zgodnie z niniejszym artykułem, na innego producenta lub importera danej grupy substancji we Wspólnocie. O każdym tego rodzaju przeniesieniu prawa powiadamia się Komisję z wyprzedzeniem. Przeniesienie prawa wprowadzania do obrotu lub stosowania nie oznacza dalszego prawa do produkcji lub przywozu.

2. W zakresie dozwolonym na podstawie Protokołu, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym zlokalizowana jest właściwa produkcja prowadzona przez danego producenta, może zezwolić danemu producentowi na przekroczenie obliczonych poziomów produkcji ustanowionych w art. 10 i art. 11 ust. 2 w celu racjonalizacji przemysłowej w danym państwie członkowskim, pod warunkiem że obliczone poziomy produkcji w danym państwie członkowskim nie przekraczają sumy obliczonych poziomów produkcji realizowanej przez jego krajowych producentów, które ustanowiono w art. 10 i art. 11 ust. 2, w omawianych okresach. Właściwy organ państwa członkowskiego powiadamia Komisję z wyprzedzeniem o zamiarze wydania takiej autoryzacji.

3. W zakresie dozwolonym na podstawie Protokołu Komisja, w porozumieniu z właściwym organem państwa członkowskiego, w którym zlokalizowana jest właściwa produkcja prowadzona przez danego producenta, może zezwolić danemu producentowi na przekroczenie obliczonych poziomów produkcji ustanowionych w art. 10 i art. 11 ust. 2, w celu racjonalizacji przemysłowej między państwami członkowskimi, pod warunkiem że połączone obliczone poziomy produkcji w danych państwach członkowskich nie przekraczają sumy obliczonych poziomów produkcji realizowanej przez ich krajowych producentów, które ustanowiono w art. 10 i art. 11 ust. 2, w omawianych okresach. Wymagana jest również zgoda właściwego organu państwa członkowskiego, którego dotyczy zamiar obniżeniu produkcji.

4. W zakresie dozwolonym na podstawie Protokołu, w porozumieniu z właściwym organem państwa członkowskiego, w którym zlokalizowana jest właściwa produkcja prowadzona przez danego producenta, oraz w porozumieniu z zainteresowanym państwem trzecim będącym stroną Protokołu, Komisja może zezwolić producentowi na połączenie obliczonych poziomów produkcji ustanowionych w art. 10 i art. 11 ust. 2 z obliczonymi poziomami produkcji dozwolonymi producentowi w państwie trzecim będącym stroną Protokołu, na podstawie Protokołu oraz na podstawie krajowego prawa tego producenta, w celu racjonalizacji przemysłowej z państwem trzecim będącym stroną Protokołu, pod warunkiem że połączone obliczone poziomy produkcji tych dwóch producentów nie przekraczają sumy obliczonych poziomów produkcji dozwolonych dla producenta Wspólnoty zgodnie z art. 10 i art. 11 ust. 2 oraz obliczonych poziomów produkcji dozwolonych dla producenta z państwa trzeciego będącego stroną Protokołu, na podstawie Protokołu i innych odpowiednich krajowych przepisów prawa.

ROZDZIAŁ IV

HANDEL

Artykuł 15

Przywóz substancji kontrolowanych lub produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych

1. Zakazuje się przywozu substancji kontrolowanych lub produktów i urządzeń, innych niż rzeczy osobiste, zawierających te substancje lub od nich uzależnionych.

2. Zakazu określonego w ust. 1 nie stosuje się do przywozu:

a) substancji kontrolowanych do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, o których mowa w art. 10 i art. 11 ust. 2;

b) substancji kontrolowanych do zastosowań w charakterze substratów;

c) substancji kontrolowanych do zastosowań w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne;

d) substancji kontrolowanych przeznaczonych do zniszczenia z wykorzystaniem technologii, o których mowa w art. 22 ust. 2;

e) do dnia 31 grudnia 2019 r., wodorochlorofluorowęglowodorów, które mają być przepakowane, a następnie ponownie wywiezione nie później niż dnia 31 grudnia następnego roku kalendarzowego na terytorium strony, w której zużycie lub przywóz tego wodorochlorofluorowęglowodoru nie są zakazane;

f) bromku metylu do stosowania w nagłych przypadkach, o których mowa w art. 12 ust. 3, lub – do dnia 31 grudnia 2014 r. – do przepakowania, a następnie wywozu powrotnego do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką, pod warunkiem że wywóz powrotny ma miejsce w ciągu roku od przywozu;

g) odzyskanych, poddanych recyklingowi lub zregenerowanych halonów, pod warunkiem że są one przywożone jedynie do zastosowań krytycznych, o których mowa w art. 13 ust. 1, przez przedsiębiorstwa, które uzyskały autoryzację właściwego organu danego państwa członkowskiego na przechowanie halonów przeznaczonych do krytycznych zastosowań;

h) przeznaczonych do zniszczenia produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub uzależnionych od nich, w stosownych przypadkach przy użyciu technologii, o których mowa w art. 22 ust. 2;

i) produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych, przeznaczonych do zaspokojenia potrzeb związanych z zastosowaniami laboratoryjnymi i analitycznymi, o których mowa w art. 10 i art. 11 ust. 2;

j) produktów i urządzeń zawierających halon lub od niego uzależnionych, przeznaczonych do zaspokojenia potrzeb związanych z zastosowaniami krytycznymi, o których mowa w art. 13 ust. 1;

k) produktów i urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory, których wprowadzenie do obrotu zostało autoryzowane zgodnie z art. 11 ust. 5.

3. Przywóz, o którym mowa w ust. 2, z wyjątkiem przywozu w celu tranzytu przez obszar celny Wspólnoty lub przywozu objętego procedurami czasowego składowania, składowania celnego lub wolnego obszaru celnego, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 450/2008, pod warunkiem że przywożone towary pozostają na obszarze celnym Wspólnoty nie dłużej niż 45 dni i że nie są następnie przedstawione do dopuszczenia do swobodnego obrotu we Wspólnocie, zniszczenia lub przetworzenia, odbywa się za okazaniem licencji na przywóz. Takie licencje są wydawane przez Komisję po sprawdzeniu zgodności z art. 16 i 20.

Artykuł 16

Dopuszczenie do swobodnego obrotu przywożonych substancji kontrolowanych

1. Dopuszczenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie przywożonych substancji kontrolowanych podlega limitom ilościowym. Komisja określa te limity i przydziela kwoty przedsiębiorstwom na okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2010 r. oraz na każdy następny 12-miesięczny okres, zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2.

Kwoty, o których mowa w akapicie pierwszym, przydziela się tylko dla następujących substancji:

a) substancji kontrolowanych, jeżeli są stosowane do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych lub krytycznych, o których mowa w art. 10, art. 11 ust. 2 i art. 13;

b) substancji kontrolowanych, jeżeli są stosowane jako substraty;

c) substancji kontrolowanych, jeżeli są stosowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne.

2. W terminie określonym w zawiadomieniu wydanym przez Komisję importerzy substancji, o których mowa w ust. 1 lit. a)–c), deklarują Komisji przewidywane zapotrzebowanie, podając rodzaj i ilości potrzebnych substancji kontrolowanych. Na podstawie tych deklaracji Komisja ustanawia limity ilościowe dla przywozu substancji, o których mowa w ust. 1 lit. a)–c).

Artykuł 17

Wywóz substancji kontrolowanych lub produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych

1. Zakazuje się wywozu substancji kontrolowanych lub produktów i urządzeń innych niż rzeczy osobiste, zawierających te substancje lub od nich uzależnionych.

2. Zakazu określonego w ust. 1 nie stosuje się do wywozu:

a) substancji kontrolowanych do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, o których mowa w art. 10;

b) substancji kontrolowanych do zastosowań w charakterze substratów;

c) substancji kontrolowanych do zastosowań w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne;

d) produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane, wyprodukowane zgodnie z art. 10 ust. 7 lub uzależnionych od takich substancji, albo przywiezionych zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. h) lub i);

e) halonów odzyskanych, poddanych recyklingowi lub regeneracji, przechowywanych do zastosowań krytycznych, o których mowa w art. 13 ust. 1, przez przedsiębiorstwa, które uzyskały autoryzację właściwego organu państwa członkowskiego, oraz produktów i urządzeń zawierających halon lub od niego uzależnionych w celu zaspokojenia potrzeb wynikających z zastosowań krytycznych;

f) pierwotnych lub zregenerowanych wodorochlorofluorowęglowodorów do zastosowań innych niż zniszczenie;

g) do dnia 31 grudnia 2014 r., bromku metylu ponownie wywiezionego do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką;

h) inhalatorów ciśnieniowych z odmierzonym dozowaniem, wytwarzanych przy użyciu chlorofluorowęglowodoru, którego stosowanie zostało autoryzowane na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000.

3. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1, Komisja może, na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego oraz zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2, autoryzować wywóz produktów i urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory, w przypadku gdy zostało wykazane, że ze względu na wartość ekonomiczną danego towaru i jego przewidywany pozostający czas życia zakaz wywozu stanowiłby niewspółmierne obciążenie dla eksportera. Wywóz taki wymaga uprzedniego zawiadomienia kraju przywozu przez Komisję.

4. Wywóz, o którym mowa w ust. 2 i 3, odbywa się na podstawie licencji, z wyjątkiem wywozu powrotnego następującego po tranzycie przez obszar celny Wspólnoty, procedurze czasowego składowania, składowania celnego lub wolnego obszaru celnego, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 450/2008, pod warunkiem że wywóz powrotny ma miejsce nie później niż 45 dni po przywozie. Komisja wydaje przedsiębiorstwom licencje na wywóz po sprawdzeniu zgodności z art. 20.

Artykuł 18

Licencje na przywóz i wywóz

1. Komisja ustanawia i prowadzi elektroniczny system wydawania licencji i podejmuje decyzje w sprawie wniosków o licencje w terminie 30 dni od ich otrzymania.

2. Wnioski o licencje, o których mowa w art. 15 i 17, składa się przy wykorzystaniu systemu, o którym mowa w ust. 1. Przed złożeniem wniosku o licencje przedsiębiorstwa dokonują rejestracji w systemie.

3. Wniosek o licencje zawiera następujące elementy:

a) nazwy oraz adresy importera i eksportera;

b) kraj przywozu i wywozu;

c) w przypadku przywozu lub wywozu substancji kontrolowanych, opis każdej substancji kontrolowanej, w tym:

(i) opis handlowy;

(ii) opis i kod Nomenklatury scalonej podany w załączniku IV;

(iii) informację o tym, czy substancja jest substancją pierwotną, odzyskaną, poddaną recyklingowi czy zregenerowaną;

(iv) ilość substancji w kilogramach metrycznych;

(v) w przypadku halonów, oświadczenie, że mają one zostać przywiezione lub wywiezione do zastosowań krytycznych, o których mowa w art. 13 ust. 1, określające rodzaj zastosowania;

d) w przypadku przywozu lub wywozu produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych:

(i) typ i rodzaj produktów i urządzeń;

(ii) w przypadku pozycji policzalnych, liczbę sztuk, opis i ilość każdej substancji kontrolowanej na sztukę w kilogramach metrycznych;

(iii) w przypadku pozycji niepoliczalnych, całkowitą ilość produktu, opis i całkowitą masę netto każdej substancji kontrolowanej wyrażoną w kilogramach metrycznych;

(iv) kraj/kraje miejsca ostatecznego przeznaczenia produktów i urządzeń;

(v) informację o tym, czy zawarta w nich substancja kontrolowana jest substancją pierwotną, poddaną recyklingowi, odzyskaną czy zregenerowaną;

(vi) w przypadku przywozu lub wywozu produktów i urządzeń zawierających halon lub od niego uzależnionych, oświadczenie, że są one przywożone lub wywożone do zastosowania krytycznego, o którym mowa w art. 13 ust. 1, określające rodzaj zastosowania;

(vii) w przypadku produktów i urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory lub od nich uzależnionych, odniesienie do autoryzacji Komisji, o której mowa w art. 17 ust. 3;

(viii) kod Nomenklatury scalonej przywożonego lub wywożonego produktu lub urządzenia;

e) cel zakładanego przywozu, w tym przewidywane postępowanie celne i zastosowanie, w odpowiednim przypadku ze wskazaniem przewidywanej procedury celnej;

f) miejsce i spodziewaną datę zakładanego przywozu lub wywozu;

g) urząd celny, w którym towary zostaną zgłoszone;

h) w przypadku przywozu lub wywozu substancji kontrolowanych lub produktów i urządzeń do zniszczenia, nazwę i adres instalacji, na której zostaną zniszczone;

i) wszelkie dalsze informacje uważane za niezbędne przez właściwy organ państwa członkowskiego.

4. Każdy importer lub eksporter zgłasza Komisji wszelkie zmiany w danych, zgłoszonych na podstawie ust. 3, które mogą się pojawić w okresie obowiązywania licencji.

5. Komisja może wymagać świadectwa potwierdzającego rodzaj lub skład przywożonych lub wywożonych substancji i może zażądać kopii pozwolenia wydanego przez kraj, z którego ma miejsce przywóz lub do którego ma miejsce wywóz.

6. Komisja może udostępnić właściwym organom zainteresowanych stron przedłożone dane w stopniu, w jakim jest to konieczne w poszczególnych przypadkach, oraz może odrzucić wniosek o licencję, jeżeli nie wypełniono odpowiednich obowiązków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, lub z poniższych względów:

a) w przypadku licencji na przywóz, jeżeli na podstawie informacji uzyskanych od właściwych organów danego kraju stwierdzono, że dany eksporter nie jest przedsiębiorstwem upoważnionym do handlu odnośną substancją w tym kraju;

b) w przypadku pozwolenia na wywóz, jeżeli właściwe organy kraju przywozu poinformowały Komisję, że przywóz danej substancji kontrolowanej stanowiłby przypadek nielegalnego handlu lub negatywnie wpłynąłby na realizację środków kontroli wprowadzonych przez kraj przywozu w celu wypełnienia jego zobowiązań na mocy Protokołu lub prowadziłby do przekroczenia limitów ilościowych ustanowionych na mocy Protokołu dla tego kraju.

7. Komisja udostępnia kopie każdej licencji właściwym organom danego państwa członkowskiego.

8. Komisja jak najszybciej informuje wnioskodawcę i zainteresowane państwo członkowskie o wszelkich wnioskach o licencje odrzuconych na podstawie ust. 6, podając przyczyny odrzucenia.

9. Komisja może wprowadzać zmiany do wykazu pozycji wymienionych w ust. 3 i w załączniku IV. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 19

Środki monitorowania nielegalnego handlu

Komisja może przyjąć dodatkowe środki w celu monitorowania substancji kontrolowanych lub nowych substancji oraz produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych, objętych procedurą czasowego składowania, składowania celnego lub wolnego obszaru celnego lub znajdujących się w tranzycie przez obszar celny Wspólnoty, a następnie ponownie wywożonych, na podstawie oceny potencjalnego ryzyka nielegalnego handlu związanego z takim przepływem towarów, z uwzględnieniem korzyści dla środowiska i społeczno-gospodarczego wpływu takich środków.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 20

Handel z państwami niebędącymi stronami Protokołu i z terytoriami nieobjętymi Protokołem

1. Zakazuje się przywozu i wywozu substancji kontrolowanych oraz produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych z i do państw niebędących stronami Protokołu.

2. Komisja może przyjąć zasady dotyczące dopuszczania do swobodnego obrotu we Wspólnocie, produktów i urządzeń przywożonych z państw niebędących stronami Protokołu, wytworzonych przy zastosowaniu substancji kontrolowanych, ale niezawierających substancji identyfikowanych jako substancje kontrolowane. Identyfikacja takich produktów i urządzeń jest zgodna z okresowymi technicznymi wytycznymi dla stron. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

3. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1, Komisja może autoryzować handel, z państwami niebędącymi stronami Protokołu, substancjami kontrolowanymi oraz produktami i urządzeniami zawierającymi takie substancje lub od nich uzależnionymi lub wyprodukowanymi przy użyciu jednej lub wielu takich substancji, w takim zakresie, w jakim – zgodnie z art. 4 ust. 8 – państwo niebędące stroną Protokołu zostało na spotkaniu stron określone jako postępujące zgodnie z Protokołem oraz przedłożyło odpowiednie dane, określone w art. 7 Protokołu. Komisja postępuje zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

4. Z zastrzeżeniem każdej decyzji podjętej zgodnie z akapitem drugim, ust. 1 odnosi się do każdego terytorium nieobjętego Protokołem, tak jak odnosi się do każdego państwa niebędącego stroną Protokołu.

Tam, gdzie władze terytorium nieobjętego Protokołem postępują zgodnie z Protokołem oraz przedłożyły odpowiednie dane określone w art. 7 Protokołu, Komisja może podjąć decyzję o niestosowaniu części lub wszystkich przepisów ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do tego terytorium.

Komisja działa zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2.

Artykuł 21

Wykaz produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych

W terminie do dnia 1 stycznia 2010 r. Komisja udostępnia na użytek służb celnych państw członkowskich wykaz produktów i urządzeń, które mogą zawierać substancje kontrolowane lub być od nich uzależnione, wraz z kodami Nomenklatury scalonej.

ROZDZIAŁ V

KONTROLA EMISJI

Artykuł 22

Odzysk i niszczenie używanych substancji kontrolowanych

1. Substancje kontrolowane zawarte w urządzeniach chłodniczych, klimatyzacyjnych oraz pompach cieplnych, urządzeniach zawierających rozpuszczalniki lub systemach przeciwpożarowych i gaśnicach odzyskuje się w trakcie konserwacji lub serwisowania urządzeń lub przed ich demontażem bądź usunięciem w celu zniszczenia, recyklingu lub regeneracji.

2. Substancje kontrolowane i produkty zawierające takie substancje są niszczone wyłącznie przy użyciu zatwierdzonych technologii wymienionych w załączniku VII lub – w przypadku substancji kontrolowanych niefigurujących w tym załączniku – przy użyciu najprzyjaźniejszej dla środowiska technologii niszczenia, niepociągającej za sobą nadmiernych kosztów, pod warunkiem że stosowanie tych technologii jest zgodne z przepisami Wspólnoty i ustawodawstwem krajowym w sprawie odpadów i że spełnione są dodatkowe wymogi ustanowione w niniejszych przepisach.

3. Komisja może wprowadzać zmiany do załącznika VII w celu uwzględnienia nowych rozwiązań technologicznych.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

4. Substancje kontrolowane zawarte w produktach i urządzeniach innych niż te określone w ust. l, jeżeli jest to osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, są odzyskiwane celem zniszczenia, poddania recyklingowi lub regeneracji lub są niszczone bez wcześniejszego odzysku, z zastosowaniem technologii, o których mowa w ust. 2.

Komisja ustanawia załącznik do niniejszego rozporządzenia z wykazem produktów i urządzeń, w których przypadku odzysk substancji kontrolowanych lub zniszczenie produktów i urządzeń bez wcześniejszego odzysku substancji kontrolowanych są uważane za osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, określając w odpowiednich przypadkach technologie, które należy stosować. Do każdego projektu środka dotyczącego ustanowienia takiego załącznika dołącza się popierającą ten wniosek pełną ekonomiczną ocenę kosztów i korzyści, z uwzględnieniem indywidualnej sytuacji państw członkowskich.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

5. Państwa członkowskie podejmują działania promujące odzysk, recykling, regenerację i niszczenie substancji kontrolowanych oraz określają minimalne wymagania kwalifikacyjne wobec zaangażowanego personelu.

Komisja dokonuje oceny środków podjętych przez państwa członkowskie i może w świetle tej oceny oraz technicznych, a także innych istotnych informacji, jeśli jest to właściwe, przyjąć środki dotyczące omawianych minimalnych wymagań kwalifikacyjnych.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 23

Wycieki i emisje substancji kontrolowanych

1. Przedsiębiorstwa podejmują wszelkie wykonalne środki ostrożności w celu zapobiegania wszelkim wyciekom i emisjom substancji kontrolowanych i ich minimalizowania.

2. Przedsiębiorstwa obsługujące urządzenia chłodnicze i klimatyzacyjne lub pompy ciepła lub systemy ochrony przeciwpożarowej, w tym ich obiegi, zawierające substancje kontrolowane zapewniają, że urządzenia lub systemy stacjonarne:

a) o napełnieniu czynnikiem chłodniczym wynoszącym co najmniej 3 kg substancji kontrolowanych są sprawdzane pod względem wycieków co najmniej raz na 12 miesięcy; przepis ten nie ma zastosowania do urządzeń z systemami hermetycznie zamkniętymi, które są oznakowane jako takie i zawierają mniej niż 6 kg substancji kontrolowanych;

b) o napełnieniu czynnikiem chłodniczym wynoszącym co najmniej 30 kg substancji kontrolowanych są sprawdzane pod względem wycieków co najmniej raz na 6 miesięcy;

c) o napełnieniu czynnikiem chłodniczym wynoszącym co najmniej 300 kg substancji kontrolowanych są sprawdzane pod względem wycieków co najmniej raz na 3 miesiące;

oraz że wszelkie wykryte wycieki są naprawiane jak najszybciej, a w każdym przypadku w ciągu 14 dni.

Urządzenie lub system sprawdzany jest pod względem wycieków w ciągu jednego miesiąca od naprawienia wycieku, by upewnić się, że naprawa była skuteczna.

3. Przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 2, prowadzą rejestr ilości i rodzaju dodawanych substancji kontrolowanych i ilości substancji odzyskanych podczas konserwacji, serwisowania i ostatecznego usunięcia urządzenia lub systemu, o których mowa w tym ustępie. Przedsiębiorstwa te prowadzą również rejestry innych istotnych informacji, w tym danych przedsiębiorstwa lub technika, który dokonał serwisowania lub konserwacji, oraz dat i wyników przeprowadzanego sprawdzania pod względem wycieków. Dokumentacja ta jest udostępniana właściwemu organowi państwa członkowskiego i Komisji na ich wniosek.

4. Państwa członkowskie określają minimalne wymagania kwalifikacyjne wobec personelu wykonującego zadania, o których mowa w ust. 2. W świetle oceny tych środków podjętych przez państwa członkowskie, a także informacji technicznych i innych istotnych informacji Komisja może przyjąć środki dotyczące harmonizacji omawianych minimalnych wymagań kwalifikacyjnych.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

5. Przedsiębiorstwa podejmują wszelkie wykonalne środki ostrożności w celu zapobiegania wyciekom i emisjom substancji kontrolowanych podczas ich stosowania jako substraty i czynniki ułatwiające procesy chemiczne oraz w celu minimalizowania tych wycieków i emisji.

6. Przedsiębiorstwa podejmują wszelkie wykonalne środki ostrożności w celu zapobiegania wyciekom i emisjom substancji kontrolowanych wyprodukowanych w sposób niezamierzony w czasie wytwarzania innych chemikaliów oraz w celu minimalizowania tych wycieków i emisji.

7. Komisja może określić listę technologii lub praktyk, które przedsiębiorstwa mają stosować w celu zapobiegania wszelkim wyciekom i emisjom substancji kontrolowanych i w celu ich minimalizowania.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

ROZDZIAŁ VI

NOWE SUBSTANCJE

Artykuł 24

Nowe substancje

1. Zakazuje się produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu, stosowania oraz wywozu nowych substancji wymienionych w części A załącznika II. Zakazu nie stosuje się do nowych substancji, w przypadku gdy są stosowane jako substraty lub do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, do przywozu w celu tranzytu przez obszar celny Wspólnoty lub przywozu objętego procedurą czasowego składowania, składowania celnego lub wolnego obszaru celnego, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 450/2008, chyba że takiemu przywozowi przydzielono inne przeznaczenie celne zgodnie ze wspomnianym rozporządzeniem, lub do wywozu następującego po przywozie objętym już wyłączeniem.

2. W stosownych przypadkach Komisja włącza do części A załącznika II substancje włączone do części B tego załącznika, co do których stwierdzono, że są wywożone, przywożone, produkowane lub wprowadzane do obrotu w znacznych ilościach, a według Panelu ds. Oceny Naukowej przy Protokole posiadają znaczny potencjał niszczenia ozonu, oraz, w odpowiednich przypadkach, określa możliwe odstępstwa od ust. 1.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

3. W świetle istotnych informacji naukowych Komisja w stosownych przypadkach włącza do części B załącznika II substancje, które nie są substancjami kontrolowanymi, ale które zostały uznane przez Panel ds. Oceny Naukowej przy Protokole lub inny uznany organ podobnej rangi za mające znaczny potencjał niszczenia ozonu. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

ROZDZIAŁ VII

KOMITET, SPRAWOZDAWCZOŚĆ, KONTROLA I KARY

Artykuł 25

Komitet

1. Komisję wspiera Komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 26

Sprawozdawczość państw członkowskich

1. Do dnia 30 czerwca każdego roku państwa członkowskie przekazują Komisji w formacie elektronicznym następujące informacje w odniesieniu do poprzedniego roku kalendarzowego:

a) informacje na temat ilości bromku metylu autoryzowanych zgodnie z art. 12 ust. 2 i 3 do różnych zabiegów do celów kwarantanny i przed wysyłką, zastosowanych na ich terytorium, z podaniem celów, do których bromek metylu został zastosowany, oraz informacje na temat postępu w ocenie i stosowaniu alternatyw;

b) informacje na temat ilości halonów zainstalowanych, zastosowanych i przechowywanych do zastosowań krytycznych zgodnie z art. 13 ust. 1, środków podjętych w zakresie redukcji ich emisji i oszacowania takich emisji, jak również na temat postępów w ocenie i stosowaniu równoważnych alternatyw;

c) informacje na temat przypadków nielegalnego handlu, w szczególności tych wykrytych podczas kontroli przeprowadzanych zgodnie z art. 28.

2. Zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 25 ust. 2, Komisja określa wzór, zgodnie z którym należy przedkładać informacje, o których mowa w ust. 1.

3. Komisja może wprowadzić zmiany do ust. 1.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 27

Sprawozdawczość przedsiębiorstw

1. Każdego roku do dnia 31 marca każde przedsiębiorstwo przekazuje Komisji, przesyłając kopię do właściwego organu państwa członkowskiego, dotyczące poprzedniego roku kalendarzowego dane wymienione w ust. 2–6 dla każdej substancji kontrolowanej i każdej nowej substancji wymienionej w załączniku II.

2. Każdy producent przekazuje następujące dane:

a) całkowita produkcja każdej substancji, o której mowa w ust. 1;

b) każda produkcja wprowadzona do obrotu lub zastosowana do celów własnych we Wspólnocie, przy czym oddzielnie wykazuje produkcję substancji do zastosowania jako substraty, czynniki ułatwiające procesy chemiczne lub do innych celów;

c) każda produkcja przeznaczona do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych na obszarze Wspólnoty, na podstawie pozwolenia zgodnie z art. 10 ust. 6;

d) każda produkcja na podstawie autoryzowana na mocyj art. 10 ust. 8 przeznaczona na zaspokojenie potrzeb stron wynikających z nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych;

e) każdy wzrost produkcji autoryzowany zgodnie z art. 14 ust. 2, 3 i 4 w związku z racjonalizacją przemysłową;

f) wszelkie ilości poddane recyklingowi, zregenerowane lub zniszczone oraz technologia zastosowania do zniszczenia, w tym ilości wyprodukowane i zniszczone jako produkty uboczne, o czym mowa w art. 3 ust. 14;

g) wszelkie zapasy;

h) wszelkie zakupy od innych producentów we Wspólnocie i wszelka sprzedaż takim producentom.

3. Każdy importer przekazuje następujące dane w odniesieniu do każdej substancji, o której mowa w ust. 1:

a) wszelkie ilości dopuszczone do swobodnego obrotu we Wspólnocie, przy czym oddzielnie wykazuje przywóz przeznaczony do zastosowania jako substraty i czynniki ułatwiające procesy chemiczne, do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, autoryzowane zgodnie z art. 10 ust. 6, przeznaczone do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką oraz przeznaczone do zniszczenia; importer, który przywiózł kontrolowane substancje w celu zniszczenia, powiadamia również o rzeczywistym miejscu przeznaczenia lub rzeczywistych miejscach przeznaczenia każdej z tych substancji, podając oddzielnie dla poszczególnych przeznaczeń ilość poszczególnych substancji oraz nazwę i adres instalacji, na której prowadzone jest niszczenie, do której dostarczono substancję;

b) wszelkie ilości przywiezione w ramach innych procedur celnych, przy czym oddzielnie wskazuje procedurę celną i zamierzone zastosowania;

c) wszelkie ilości używanych substancji, o których mowa w ust. 1, przywiezionych w celach recyklingu lub regeneracji;

d) wszelkie zapasy;

e) wszelkie zakupy od innych przedsiębiorstw we Wspólnocie i wszelką sprzedaż takim przedsiębiorstwom;

f) kraj wywozu.

4. Każdy eksporter przekazuje następujące dane w odniesieniu do każdej substancji, o której mowa w ust. 1:

a) wszelkie ilości takich substancji wywiezione, przy czym oddzielnie wykazuje ilości wywiezione do każdego z krajów przeznaczenia oraz ilości przeznaczone do zastosowań jako substraty i czynniki ułatwiające procesy chemiczne, do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, do zastosowań krytycznych oraz do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką;

b) wszelkie zapasy;

c) wszelkie zakupy od innych przedsiębiorstw we Wspólnocie i wszelka sprzedaż takim przedsiębiorstwom;

d) kraj przeznaczenia.

5. Każde przedsiębiorstwo, które niszczy substancje kontrolowane, o których mowa w ust. 1, i które nie jest objęte ust. 2, przekazuje następujące dane:

a) wszelkie ilości takich zniszczonych substancji, w tym ilości zawarte w produktach lub urządzeniach;

b) wszelkie zapasy takich substancji, które mają zostać zniszczone, w tym ilości zawarte w produktach lub urządzeniach;

c) technologia zastosowana do zniszczenia.

6. Każde przedsiębiorstwo stosujące substancje kontrolowane jako substraty lub czynniki ułatwiające procesy chemiczne przekazuje następujące dane:

a) wszelkie ilości takich substancji stosowanych jako substraty lub czynniki ułatwiające procesy chemiczne;

b) wszelkie zapasy takich substancji;

c) rodzaj procesu i wielkość emisji.

7. Każdego roku przed dniem 31 marca każdy producent lub importer, który posiada licencję na mocy art. 10 ust. 6, przedkłada Komisji sprawozdanie dotyczące każdej substancji, na którą otrzymał autoryzację, przesyłając kopię sprawozdania do właściwego organu państwa członkowskiego, przy czym sprawozdanie zawiera rodzaj zastosowania, ilości substancji zastosowanych w roku poprzedzającym, ilości posiadanych zapasów, wszelkie ilości substancji poddanych recyklingowi, zregenerowanych lub zniszczonych oraz ilości produktów i urządzeń zawierających te substancje lub od nich uzależnionych, wprowadzonych do obrotu we Wspólnocie i/lub wywiezionych.

8. Komisja podejmuje właściwe działania w celu ochrony poufności przedłożonych jej informacji.

9. Wzór sprawozdań, o których mowa w ust. 1–7, ustala się zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2.

10. Komisja może wprowadzić zmiany w zakresie wymagań sprawozdawczych ustanowionych w ust. 1–7.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 28

Kontrola

1. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole w zakresie przestrzegania niniejszego rozporządzenia przez przedsiębiorstwa, postępując zgodnie z podejściem opartym na analizie ryzyka, w tym kontrole w zakresie przywozu i wywozu substancji kontrolowanych oraz produktów i urządzeń zawierających takie substancje lub od nich uzależnionych. Właściwe organy państw członkowskich przeprowadzają dochodzenia, które Komisja uzna za niezbędne na podstawie niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli tak uzgodnią Komisja i właściwy organ państwa członkowskiego, na którego terytorium mają być przeprowadzone dochodzenia, urzędnicy Komisji pomagają urzędnikom tego organu podczas wypełniania ich obowiązków.

3. Wykonując zadania powierzone jej na mocy niniejszego rozporządzenia, Komisja może uzyskiwać wszelkie informacje od rządów oraz właściwych organów państw członkowskich, jak również od przedsiębiorstw. Występując do przedsiębiorstwa o przekazanie informacji, Komisja przesyła równocześnie kopię żądania do właściwego organu państwa członkowskiego, na którego terytorium mieści się siedziba przedsiębiorstwa.

4. Komisja podejmuje odpowiednie działania mające na celu wspieranie należytej wymiany informacji i współpracy między organami krajowymi, jak również między organami krajowymi i Komisją.

Komisja podejmuje odpowiednie kroki w celu ochrony poufności informacji otrzymanych na podstawie niniejszego artykułu.

5. Każde państwo członkowskie może, na wniosek innego państwa członkowskiego, przeprowadzić kontrole przedsiębiorstw prowadzących działalność na terytorium tego państwa członkowskiego i podejrzewanych o udział w nielegalnym przepływie substancji kontrolowanych lub dochodzenia przeciwko takim przedsiębiorstwom.

Artykuł 29

Sankcje

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji za naruszanie przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszystkie konieczne działania w celu zapewnienia ich wdrożenia. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach nie później niż do dnia 30 czerwca 2011 r. oraz powiadamiają niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach mających na nie wpływ.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 30

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 traci moc z dniem 1 stycznia 2010 r.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VIII.

Artykuł 31

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 września 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady
C. MALMSTRÖM
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

SUBSTANCJE KONTROLOWANE

Grupa	Substancja			Potencjał niszczenia ozonu (1)
Grupa I	$CFCl_3$	CFC-11	Trichlorofluorometan	1,0
	CF_2Cl_2	CFC-12	Dichlorodifluorometan	1,0
	$C_2F_3Cl_3$	CFC-113	Trichlorotrifluoroetan	0,8
	$C_2F_4Cl_2$	CFC-114	Dichlorotetrafluoroetan	1,0
	C_2F_5Cl	CFC-115	Chloropentafluoroetan	0,6
Grupa II	CF_3Cl	CFC-13	Chlorotrifluorometan	1,0
	C_2FCl_5	CFC-111	Pentachlorofluoroetan	1,0
	$C_2F_2Cl_4$	CFC-112	Tetrachlorodifluoroetan	1,0
	C_3FCl_7	CFC-211	Heptachlorofluoropropan	1,0
	$C_3F_2Cl_6$	CFC-212	Heksachlorodifluoropropan	1,0
	$C_3F_3Cl_5$	CFC-213	Pentachlorotrifluoropropan	1,0
	$C_3F_4Cl_4$	CFC-214	Tetrachlorotetrafluoropropan	1,0
	$C_3F_5Cl_3$	CFC-215	Trichloropentafluoropropan	1,0
	$C_3F_6Cl_2$	CFC-216	Dichloroheksafluoropropan	1,0
	C_3F_7Cl	CFC-217	Chloroheptafluoropropan	1,0
Grupa III	CF_2BrCl	halon-1211	Bromochlorodifluorometan	3,0
	CF_3Br	halon-1301	Bromotrifluorometan	10,0
	$C_2F_4Br_2$	halon-2402	Dibromotetrafluoroetan	6,0
Grupa IV	CCl_4	CTC	Tetrachlorometan (tetrachlorek węgla)	1,1
Grupa V	$C_2H_3Cl_3$ (2)	1,1,1-TCA	1,1,1-trichloroetan (metylochloroform)	0,1
Grupa VI	CH_3Br	bromek metylu	Bromometan	0,6

Grupa	Substancja			Potencjał niszczenia ozonu (1)
Grupa VII	$CHFBr_2$	HBFC-21 B2	Dibromofluorometan	1,00
	CHF_2Br	HBFC-22 B1	Bromodifluorometan	0,74
	CH_2FBr	HBFC-31 B1	Bromofluorometan	0,73
	C_2HFBr_4	HBFC-121 B4	Tetrabromofluoroetan	0,8
	$C_2HF_2Br_3$	HBFC-122 B3	Tribromodifluoroetan	1,8
	$C_2HF_3Br_2$	HBFC-123 B2	Dibromotrifluoroetan	1,6
	C_2HF_4Br	HBFC-124 B1	Bromotetrafluoroetan	1,2
	$C_2H_2FBr_3$	HBFC-131 B3	Tribromofluoroetan	1,1
	$C_2H_2F_2Br_2$	HBFC-132 B2	Dibromodifluoroetan	1,5
	$C_2H_2F_3Br$	HBFC-133 B1	Bromotrifluoroetan	1,6
	$C_2H_3FBr_2$	HBFC-141 B2	Dibromofluoroetan	1,7
	$C_2H_3F_2Br$	HBFC-142 B1	Bromodifluoroetan	1,1
	C_2H_4FBr	HBFC-151 B1	Bromofluoroetan	0,1
	C_3HFBr_6	HBFC-221 B6	Heksabromofluoropropan	1,5
	$C_3HF_2Br_5$	HBFC-222 B5	Pentabromodifluoropropan	1,9
	$C_3HF_3Br_4$	HBFC-223 B4	Tetrabromotrifluoropropan	1,8
	$C_3HF_4Br_3$	HBFC-224 B3	Tribromotetrafluoropropan	2,2
	$C_3HF_5Br_2$	HBFC-225 B2	Dibromopentafluoropropan	2,0
	C_3HF_6Br	HBFC-226 B1	Bromoheksafluoropropan	3,3
	$C_3H_2FBr_5$	HBFC-231 B5	Pentabromofluoropropan	1,9
	$C_3H_2F_2Br_4$	HBFC-232 B4	Tetrabromodifluoropropan	2,1
	$C_3H_2F_3Br_3$	HBFC-233 B3	Tribromotrifluoropropan	5,6
	$C_3H_2F_4Br_2$	HBFC-234 B2	Dibromotetrafluoropropan	7,5
	$C_3H_2F_5Br$	HBFC-235 B1	Bromopentafluoropropan	1,4
	$C_3H_3FBr_4$	HBFC-241 B4	Tetrabromofluoropropan	1,9
	$C_3H_3F_2Br_3$	HBFC-242 B3	Tribromodifluoropropan	3,1
	$C_3H_3F_3Br_2$	HBFC-243 B2	Dibromotrifluoropropan	2,5
	$C_3H_3F_4Br$	HBFC-244 B1	Bromotetrafluoropropan	4,4
	$C_3H_4FBr_3$	HBFC-251 B1	Tribromofluoropropan	0,3
	$C_3H_4F_2Br_2$	HBFC-252 B2	Dibromodifluoropropan	1,0
	$C_3H_4F_3Br$	HBFC-253 B1	Bromotrifluoropropan	0,8
	$C_3H_5FBr_2$	HBFC-261 B2	Dibromofluoropropan	0,4
	$C_3H_5F_2Br$	HBFC-262 B1	Bromodifluoropropan	0,8
	C_3H_6FBr	HBFC-271 B1	Bromofluoropropan	0,7

Grupa	Substancja			Potencjał niszczenia ozonu (1)
Grupa VIII	$CHFCl_2$	HCFC-21 (3)	Dichlorofluorometan	0,040
	CHF_2Cl	HCFC-22 (3)	Chlorodifluorometan	0,055
	CH_2FCl	HCFC-31	Chlorofluorometan	0,020
	C_2HFCl_4	HCFC-121	Tetrachlorofluoroetan	0,040
	$C_2HF_2Cl_3$	HCFC-122	Trichlorodifluoroetan	0,080
	$C_2HF_3Cl_2$	HCFC-123 (3)	Dichlorotrifluoroetan	0,020
	C_2HF_4Cl	HCFC-124 (3)	Chlorotetrafluoroetan	0,022
	$C_2H_2FCl_3$	HCFC-131	Trichlorofluoroetan	0,050
	$C_2H_2F_2Cl_2$	HCFC-132	Dichlorodifluoroetan	0,050
	$C_2H_2F_3Cl$	HCFC-133	Chlorotrifluoroetan	0,060
	$C_2H_3FCl_2$	HCFC-141	Dichlorofluoroetan	0,070
	CH_3CFCl_2	HCFC-141b (3)	1,1-dichloro-1-fluoroetan	0,110
	$C_2H_3F_2Cl$	HCFC-142	Chlorodifluoroetan	0,070
	CH_3CF_2Cl	HCFC-142b (3)	1-chloro-1,1-difluoroetan	0,065
	C_2H_4FCl	HCFC-151	Chlorofluoroetan	0,005
	C_3HFCl_6	HCFC-221	Heksachlorofluoropropan	0,070
	$C_3HF_2Cl_5$	HCFC-222	Pentachlorodifluoropropan	0,090
	$C_3HF_3Cl_4$	HCFC-223	Tetrachlorotrifluoropropan	0,080
	$C_3HF_4Cl_3$	HCFC-224	Trichlorotetrafluoropropan	0,090
	$C_3HF_5Cl_2$	HCFC-225	Dichloropentafluoropropan	0,070
	$CF_3CF_2CHCl_2$	HCFC-225ca (3)	3,3-dichloro-1,1,1,2,2-pentafluoropropan	0,025
	CF_2ClCF_2CHClF	HCFC-225cb (3)	1,3-dichloro-1,1,2,2,3-pentafluoropropan	0,033
	C_3HF_6Cl	HCFC-226	Chloroheksafluoropropan	0,100
	$C_3H_2FCl_5$	HCFC-231	Pentachlorofluoropropan	0,090
	$C_3H_2F_2Cl_4$	HCFC-232	Tetrachlorodifluoropropan	0,100
	$C_3H_2F_3Cl_3$	HCFC-233	Trichlorotrifluoropropan	0,230
	$C_3H_2F_4Cl_2$	HCFC-234	Dichlorotetrafluoropropan	0,280
	$C_3H_2F_5Cl$	HCFC-235	Chloropentafluoropropan	0,520
	$C_3H_3FCl_4$	HCFC-241	Tetrachlorofluoropropan	0,090
	$C_3H_3F_2Cl_3$	HCFC-242	Trichlorodifluoropropan	0,130
	$C_3H_3F_3Cl_2$	HCFC-243	Dichlorotrifluoropropan	0,120
	$C_3H_3F_4Cl$	HCFC-244	Chlorotetrafluoropropan	0,140
	$C_3H_4FCl_3$	HCFC-251	Trichlorofluoropropan	0,010
	$C_3H_4F_2Cl_2$	HCFC-252	Dichlorodifluoropropan	0,040
	$C_3H_4F_3Cl$	HCFC-253	Chlorotrifluoropropan	0,030
	$C_3H_5FCl_2$	HCFC-261	Dichlorofluoropropan	0,020
	$C_3H_5F_2Cl$	HCFC-262	Chlorodifluoropropan	0,020
	C_3H_6FCl	HCFC-271	Chlorofluoropropan	0,030
Grupa IX	CH_2BrCl	BCM	Bromochlorometan	0,12

(1) Wymienione wielkości potencjału niszczenia ozonu są wielkościami szacunkowymi opartymi na istniejącej wiedzy oraz podlegają okresowej ocenie i zmianom w świetle decyzji podejmowanych przez strony.

(2) Wymieniony wzór nie odnosi się do 1,1,2-trichloroetanu.

(3) Wskazuje substancję najpopularniejszą z punktu widzenia handlowego, jak przewidziano w Protokole.

ZAŁĄCZNIK II

NOWE SUBSTANCJE

Część A: Substancje ograniczone na mocy art. 24 ust. 1

Substancja		Potencjał niszczenia ozonu
CBr_2F_2	Dibromodifluorometan (halon-1202)	1,25

Część B: Substancje podlegające obowiązkowi sprawozdawczemu na mocy art. 27

Substancja		Potencjał niszczenia ozonu (1)
C_3H_7Br	1-bromopropan (bromek n-propylu)	0,02–0,10
C_2H_5Br	Bromoetan (bromek etylu)	0,1–0,2
CF_3I	Trifluorojodometan (jodek trifluorometylu)	0,01–0,02
CH_3Cl	Chlorometan (chlorek metylu)	0,02

(1) Wymienione wielkości potencjału niszczenia ozonu są wielkościami szacunkowymi opartymi na istniejącej wiedzy oraz podlegają okresowej ocenie i zmianom w świetle decyzji podejmowanych przez strony.

ZAŁĄCZNIK III

Procesy, w których substancje kontrolowane są stosowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne, o których mowa w art. 3 pkt 12:

a) stosowanie tetrachlorku węgla do usuwania trichlorku azotu w procesie wytwarzania chloru i sody kaustycznej;

b) stosowanie tetrachlorku węgla w odzysku chloru w gazie resztkowym z procesu wytwarzania chloru;

c) stosowanie tetrachlorku węgla w procesie wytwarzania kauczuku chlorowanego;

d) stosowanie tetrachlorku węgla w procesie wytwarzania polifenyleneterftalamidu;

e) stosowanie CFC-12 w syntezie fotochemicznej perfluoropolieteronadtlenkowych prekursorów Z-perfluoropolieterów i ich pochodnych difunkcyjnych;

f) stosowanie CFC-113 w procesie przygotowania perfluoropolieterodioli o wysokiej funkcyjności;

g) stosowanie tetrachlorku węgla w procesie produkcji Cyclodime;

h) stosowanie wodorochorofluorowęglowodorów w procesach wymienionych w lit. a)–g), w przypadku gdy są stosowane w celu zastąpienia chlorofluorowęglowodoru lub tetrachlorku węgla.

ZAŁĄCZNIK IV

Grupy, kody Nomenklatury scalonej [1] i opisy substancji określonych w załączniku I

Grupa	Kod CN	Opis
Grupa I	2903 41 00	Trichlorofluorometan
	2903 42 00	Dichlorodifluorometan
	2903 43 00	Trichlorotrifluoroetany
	2903 44 10	Dichlorotetrafluoroetany
	2903 44 90	Chloropentafluoroetan
Grupa II	2903 45 10	Chlorotrifluorometan
	2903 45 15	Pentachlorofluoroetan
	2903 45 20	Tetrachlorodifluoroetany
	2903 45 25	Heptachlorofluoropropany
	2903 45 30	Heksachlorodifluoropropany
	2903 45 35	Pentachlorotrifluoropropany
	2903 45 40	Tetrachlorotetrafluoropropany
	2903 45 45	Trichloropentafluoropropany
	2903 45 50	Dichloroheksafluoropropany
	2903 45 55	Chloroheptafluoropropany
Grupa III	2903 46 10	Bromochlorodifluorometan
	2903 46 20	Bromotrifluorometan
	2903 46 90	Dibromotetrafluoroetany
Grupa IV	2903 14 00	Tetrachlorek węgla
Grupa V	2903 19 10	1,1,1-trichloroetan (metylochloroform)
Grupa VI	2903 39 11	Bromometan (bromek metylu)
Grupa VII	2903 49 30	Wodorobromofluoropochodne metanu, etanu lub propanu
Grupa VIII	2903 49 11	Chlorodifluorometan (HCFC-22)
	2903 49 15	1,1-dichloro-1-fluoroetan (HCFC-141b)
	2903 49 19	Inne wodorochlorofluoropochodne metanu, etanu lub propanu (HCFC)
Grupa IX	ex 2903 49 80	Bromochlorometan
Mieszaniny	3824 71 00	Mieszaniny zawierające chlorofluorowęglowodory (CFC), również zawierające wodorochlorofluorowęglowodory (HCFC), perfluorowcowane węglowodory (PFC) lub fluorowęglowodory (HFC)
	3824 72 00	Mieszaniny zawierające bromochlorodifluorometan, bromotrifluorometan lub dibromotetrafluoroetany
	3824 73 00	Mieszaniny zawierające wodorobromofluorowęglowodory (HBFC)
	3824 74 00	Mieszaniny zawierające wodorochlorofluorowęglowodory (HCFC), również zawierające perfluorowcowane węglowodory (PFC) lub fluorowęglowodory (HFC), ale niezawierające chlorofluorowęglowodorów (CFC)
	3824 75 00	Mieszaniny zawierające tetrachlorek węgla
	3824 76 00	Mieszaniny zawierające 1,1,1-trichloretan (metylochloroform)
	3824 77 00	Mieszaniny zawierające bromometan (bromek metylu) lub bromochlorometan

[1] Znacznik „ex” przed kodem oznacza, że w ramach wymienionej podpozycji mogą być ujęte również inne substancje oprócz określonych w kolumnie „Opis”.

ZAŁĄCZNIK V

Warunki wprowadzania do obrotu i dalszego rozprowadzania substancji kontrolowanych do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, o których mowa w art. 10 ust. 3

1. Substancje kontrolowane do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych zawierają jedynie substancje kontrolowane wyprodukowane do uzyskania co najmniej następujących stopni czystości:

Substancja	%
CTC (odczynnik czysty do analizy)	99,5
1,1,1-trichloroetan	99,0
CFC 11	99,5
CFC 13	99,5
CFC 12	99,5
CFC 113	99,5
CFC 114	99,5
Inne substancje kontrolowane o temperaturze wrzenia > 20 °C	99,5
Inne substancje kontrolowane o temperaturze wrzenia < 20 °C	99,0

Te czyste substancje kontrolowane mogą być następnie mieszane przez producentów, dostawców lub dystrybutorów z innymi substancjami chemicznymi kontrolowanymi lub nie w ramach Protokołu, tak jak przyjęto do celów zastosowań laboratoryjnych i analitycznych.

2. Te wysokiej czystości substancje i mieszaniny zawierające substancje kontrolowane powinny być dostarczane wyłącznie w zamykanych pojemnikach lub butlach ciśnieniowych o pojemności mniejszej niż trzy litry lub w ampułkach szklanych o pojemności nieprzekraczającej 10 ml i powinny być wyraźnie oznaczone jako substancje zubożające warstwę ozonową, których stosowanie jest ograniczone do celów laboratoryjnych i analitycznych, ze wskazaniem, że zużyte substancje lub ich nadmiar należy w miarę możliwości zbierać i poddawać recyklingowi. Jeżeli poddanie recyklingowi nie jest możliwe, materiał powinien zostać zniszczony.

ZAŁĄCZNIK VI

KRYTYCZNE ZASTOSOWANIA HALONU

Stosowanie halonu 1301:

— w statkach powietrznych do ochrony przedziałów załogi, gondoli silnikowych, ładowni i przegród kadłubowych oraz do zobojętniania zbiorników paliwa,

— w wojskowych pojazdach lądowych i okrętach wojennych do ochrony przestrzeni zajmowanych przez personel i przedziałów silnikowych,

— do zobojętniania przestrzeni zajmowanych przez ludzi, w których może nastąpić uwolnienie łatwo palnych płynów i/lub gazów, w sektorze wojskowym oraz naftowym, gazowym i petrochemicznym, jak również w przypadku istniejących statków towarowych,

— do zobojętniania istniejących załogowych centrów łączności i dowodzenia sił zbrojnych lub innych, istotnych dla bezpieczeństwa narodowego,

— do zobojętniania przestrzeni, w których może istnieć ryzyko rozprzestrzenienia się skażenia radioaktywnego,

— w kanale La Manche, w związanych z nim instalacjach i taborze kolejowym.

Stosowanie halonu 1211:

— w wojskowych pojazdach lądowych i okrętach wojennych do ochrony przestrzeni zajmowanych przez personel i przedziałów silnikowych,

— w ręcznych gaśnicach i stacjonarnym sprzęcie gaśniczym do silników na pokładzie statków powietrznych,

— w statkach powietrznych do ochrony przedziałów załogi, gondoli silnikowych, ładowni i przegród kadłubowych,

— w gaśnicach niezbędnych dla bezpieczeństwa osobistego stosowanych przez straż pożarną w początkowej fazie gaszenia pożarów,

— w gaśnicach wojskowych i policyjnych do stosowania w odniesieniu do osób.

Stosowanie halonu 2402 wyłącznie w Republice Czeskiej, Estonii, na Cyprze, Łotwie, Litwie, Węgrzech, Malcie, w Polsce, Słowenii i Słowacji:

— w statkach powietrznych do ochrony przedziałów załogi, gondoli silnikowych, ładowni i przegród kadłubowych oraz do zobojętniania zbiorników paliwa,

— w wojskowych pojazdach lądowych i okrętach wojennych do ochrony przestrzeni zajmowanych przez personel i przedziałów silnikowych,

— do zobojętniania przestrzeni zajmowanych przez ludzi, w których może nastąpić uwolnienie łatwo palnych płynów i/lub gazów, w sektorze wojskowym oraz naftowym, gazowym i petrochemicznym, jak również w przypadku istniejących statków towarowych,

— do zobojętniania istniejących załogowych centrów łączności i dowodzenia sił zbrojnych lub innych, istotnych dla bezpieczeństwa narodowego,

— do zobojętniania przestrzeni, w których może istnieć ryzyko rozprzestrzenienia się skażenia radioaktywnego,

— w ręcznych gaśnicach i stacjonarnym sprzęcie gaśniczym do silników na pokładzie statków powietrznych,

— w gaśnicach niezbędnych dla bezpieczeństwa osobistego stosowanych przez straż pożarną w początkowej fazie gaszenia pożarów,

— w gaśnicach wojskowych i policyjnych do stosowania w odniesieniu do osób.

Stosowanie halonu 2402 wyłącznie w Bułgarii:

— w statkach powietrznych do ochrony przedziałów załogi, gondoli silnikowych, ładowni i przegród kadłubowych oraz do zobojętniania zbiorników paliwa,

— w wojskowych pojazdach lądowych i okrętach wojennych do ochrony przestrzeni zajmowanych przez personel i przedziałów silnikowych.

ZAŁĄCZNIK VII

TECHNOLOGIE NISZCZENIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 22 UST. 1

Zastosowanie			
Technologia	Substancje kontrolowane (1) (2)		Rozcieńczone źródła (3)
	Substancje kontrolowane wymienione w załączniku I, grupy I, II, IV, V, VIII	Halony wymienione w załączniku I grupa III	Pianka
Skuteczność niszczenia i usuwania (DRE) (4)	99,99 %	99,99 %	95 %
Piece cementowe	Zatwierdzona (5)	Niezatwierdzona	Nie dotyczy
Spalanie przy wtrysku cieczy	Zatwierdzona	Zatwierdzona	Nie dotyczy
Utlenianie gazowe/spalinowe	Zatwierdzona	Zatwierdzona	Nie dotyczy
Spalanie komunalnych odpadów stałych	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Zatwierdzona
Krakowanie w reaktorze	Zatwierdzona	Niezatwierdzona	Nie dotyczy
Spalanie w piecu obrotowym	Zatwierdzona	Zatwierdzona	Zatwierdzona
Argonowy łuk plazmowy	Zatwierdzona	Zatwierdzona	Nie dotyczy
Sprzężona indukcyjnie plazma radioczęstotliwościowa	Zatwierdzona	Zatwierdzona	Nie dotyczy
Plazma mikrofalowa	Zatwierdzona	Niezatwierdzona	Nie dotyczy
Azotowy łuk plazmowy	Zatwierdzona	Niezatwierdzona	Nie dotyczy
Katalityczna dehalogenacja w fazie gazowej	Zatwierdzona	Niezatwierdzona	Nie dotyczy
Reaktor wykorzystujący parę przegrzaną	Zatwierdzona	Niezatwierdzona	Nie dotyczy

Uwagi:

(1) Substancje kontrolowane niewymienione poniżej są niszczone przy wykorzystaniu najprzyjaźniejszej dla środowiska technologii niszczenia niepociągającej za sobą nadmiernych kosztów.

(2) Źródła skoncentrowane odnoszą się do pierwotnych, odzyskanych i zregenerowanych substancji zubożających warstwę ozonową.

(3) Źródła rozcieńczone odnoszą się do substancji zubożających warstwę ozonową, zawartych w matrycy ciała stałego, np. w piankach.

(4) Kryterium DRE wskazuje wydajność danej technologii, w oparciu o którą technologia ta została zatwierdzona. Nie zawsze odpowiada on wydajności osiąganej na co dzień, która będzie kontrolowana w oparciu o minimalne normy krajowe.

(5) Zatwierdzona przez strony.

ZAŁĄCZNIK VIII

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1 i 2
art. 2	art. 3
art. 3 ust. 1 akapit pierwszy	art. 4 ust. 1
art. 3 ust. 1 akapit drugi	art. 10 ust. 2 i 4
art. 3 ust. 2 pkt (i)	art. 4
art. 3 ust. 2 pkt (ii) akapit pierwszy	—
art. 3 ust. 2 pkt (ii) akapit drugi	art. 12 ust. 3
art. 3 ust. 3	art. 11 ust. 1
art. 3 ust. 4	art. 10 ust. 6 zdanie pierwsze
art. 3 ust. 5	art. 10 ust. 7
art. 3 ust. 6	—
art. 3 ust. 7	art. 10 ust. 8
art. 3 ust. 8	art. 14 ust. 2
art. 3 ust. 9	art. 14 ust. 3
art. 3 ust. 10	art. 14 ust. 4
art. 4 ust. 1	art. 5 ust. 1
art. 4 ust. 2 pkt (i)	art. 5 ust. 1
art. 4 ust. 2 pkt (ii)	—
art. 4 ust. 2 pkt (iii) akapit pierwszy	art. 12 ust. 1 i 2
art. 4 ust. 2 pkt (iii) akapit drugi	art. 26 ust. 1 lit. a)
art. 4 ust. 2 pkt (iii) akapit trzeci	art. 12 ust. 2
art. 4 ust. 2 pkt (iv)	—
art. 4 ust. 3 pkt (i)	art. 5 ust. 1
art. 4 ust. 3 pkt (ii)	—
art. 4 ust. 3 pkt (iii)	—
art. 4 ust. 3 pkt (iv)	—
art. 4 ust. 4 pkt (i) lit. a)	art. 9
art. 4 ust. 4 pkt (i) lit. b) tiret pierwsze	art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1
art. 4 ust. 4 pkt (i) lit. b) tiret drugie	art. 10 ust. 1 i art. 12 ust. 3
art. 4 ust. 4 pkt (ii)	—
art. 4 ust. 4 pkt (iii)	—
art. 4 ust. 4 pkt (iv) zdanie pierwsze	art. 13 ust. 1
art. 4 ust. 4 pkt (iv) zdanie drugie	art. 27 ust. 1
art. 4 ust. 4 pkt (v)	art. 6 ust. 2
art. 4 ust. 5	art. 14 ust. 1
art. 4 ust. 6	art. 6
art. 4 ust. 6	—
art. 5 ust. 1	art. 5 ust. 1
art. 5 ust. 2 lit. a)	art. 11 ust. 2
art. 5 ust. 2 lit. b)	art. 7 ust. 1

Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000	Niniejsze rozporządzenie
art. 5 ust. 2 lit. c)	art. 8 ust. 1
art. 5 ust. 3	—
art. 5 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 11 ust. 8
art. 5 ust. 4 zdanie drugie	—
art. 5 ust. 5	—
art. 5 ust. 6	—
art. 5 ust. 7	art. 11 ust. 8
art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 15 ust. 3
art. 6 ust. 1 zdanie drugie	—
art. 6 ust. 2	—
art. 6 ust. 3	art. 18 ust. 3
art. 6 ust. 4	art. 18 ust. 5
art. 6 ust. 5	art. 18 ust. 9
art. 7	art. 16 ust. 1
art. 8	art. 20 ust. 1
art. 9 ust. 1	art. 20 ust. 1
art. 9 ust. 2	art. 21
art. 10	art. 20 ust. 2
art. 11 ust. 1	art. 17 ust. 1 i 2
art. 11 ust. 2	art. 20 ust. 1
art. 11 ust. 3	art. 20 ust. 1
art. 11 ust. 4	—
art. 12 ust. 1	art. 17 ust. 4
art. 12 ust. 2	art. 18 ust. 4
art. 12 ust. 3	art. 18 ust. 5
art. 12 ust. 4	art. 18 ust. 3 i 4
art. 13	art. 20 ust. 3
art. 14	art. 20 ust. 4
art. 15	—
art. 16 ust. 1	art. 22 ust. 1
art. 16 ust. 2	—
art. 16 ust. 3	art. 22 ust. 3
art. 16 ust. 4	—
art. 16 ust. 5	art. 22 ust. 5
art. 16 ust. 6	—
art. 16 ust. 7	—
art. 17	art. 23
art. 18	art. 25
art. 19	art. 25
art. 20 ust. 1	art. 28 ust. 3
art. 20 ust. 2	art. 28 ust. 3
art. 20 ust. 3	art. 28 ust. 1
art. 20 ust. 4	art. 28 ust. 2
art. 20 ust. 5	art. 28 ust. 4
art. 21	art. 29

Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000	Niniejsze rozporządzenie
art. 22	art. 24
art. 23	art. 30
art. 24	art. 31
załącznik I	załącznik I
załącznik III	—
załącznik IV	załącznik IV
załącznik V	—
załącznik VI	załącznik III
załącznik VII	załącznik VI